

VASAROS NUOSPAUDA

Nr. 9

LAIKRAŠČIO

Universitetas Vytauti Magni

PRIEDAS

2005 ruduo

Pasaulio čempiono vasara

Nerijus Budrys

Net trys VDU studentai šią vasarą tapo pasaulio čempionais. Tačiau VDU vaikinų krepšinio komandos ir „Žalgirio“ žaidėjui Jonui Mačiuliui šių metų vasara buvo ištis išskirtinė. Ekonomikos ir vadybos fakulteto antrakursis šią vasarą pasiekė krepšininkams unikalų rezultatą – iškovojo net du medalius. Aukso apdovanojimą jis pelnė Argentinoje vykusiame Pasaulio jaunimo čempionate, o sidabro – Rusijoje surengtame Europos jaunimo čempionate.

J. Mačiulis buvo vienas geriausių abiejuose čempionatuose. Dvidešimtmetis krepšininkas Čecho mieste (Rusijoje) liepos mėnesį atstovavo savo bendraamžių rinktinėi, o Mar del Platoje (Argentinoje) padėjo metais vyresnių vaikinų nacionalinei komandai. Apie viešnagę šiose skirtingose pasaulio pusėse esančiose šalyse ir kalbėjomės su juo.

Rusai niekada negarsėjo kaip puikūs organizatoriai. Kaip buvo surengtas šis čempionatas?

VDU studentų desantas Pasaulio jaunimo čempionų komandoje. Iš kairės: Jonas Mačiulis, Darius Šilinskis ir Paulius Jankūnas

Šį kartą organizatoriai dirbo gerai. Nors buvome apgyvendinti kažkokioje viloje vidury miško, trisdešimt kilometrų nuo Čecho, tačiau į varžybas atvykdavome laiku.

Nukelta į 3 psl. ▶

* ŠIOJE VASAROS NUOSPAUDOJE:

EKSTREMALŪS IŠBANDYMAI KANARUOSE	2 psl.
SLĖPININGOJI ITALIJA	4 psl.
„LIVERPOOL FC“ – IŠ LABAI ARTI	6 psl.
LIETUVA NESIBAIGIA TIES LENKIJOS SIENA...	8 psl.
KIOLNE – MUŠTYNĖS DĖL POPIEŽIAUS	9 psl.
VIENERI METAI TEKANČIOS SAULĖS ŠALYJE	10 psl.
DARBAS IR POILSIS JAV	12 psl.
ČEMPIONATAS, SUDREBINĖS KAUNĄ	14 psl.
INTERNETINIŲ PAŽINČIŲ DŽIUNGLĖSE...	15 psl.
VESTUVIŲ VASARA	16 psl.

Nuo Argentinos iki Japonijos

Jūsų rankose – naujusias „kasrudeninio“ mūsų laikraščio priedo – „Vasaros nuospaudos“ – numeris, o jame rasite vis dar vasaros karščiu dvelkiančias istorijas. Tad dabar, atvėsus orams ir ėmus stūgauti žvarbiems rudens vėjams vėl galėsite pasinerti į saulėtų prisiminimų sūkurį.

Ir šią vasarą VDU studentai, pabirę po visą pasaulį – nuo Argentinos iki Japonijos, – patyrė tiek daug nuotykių, kad mums teko gerokai paplušėti stengiantis atrinkti ir papasakoti Jums

pačius įdomiausias ir netikėčiausias iš jų. O jie šią vasarą ištis buvo labai skirtingi. Vieni traukė į susitikimą su popiežiumi Vokietijoje, kiti dvasinio nusiramavimo ieškojo keliaudami po Italiją. Vienas mūsų universiteto absolventas, vos gavęs magistro diplomą, pasinėrė į ekstremalius išbandymus egzotiškose Kanarų salose. Tolimojoje Japonijoje metus studijavęs vienas mūsų studentas su nostalgija pasakoja apie tai, kaip jis atrado savo Tekančios Saulės šalį.

Gana daug mūsų kolegų traukė uždarbiauti už Atlanto, o ir likusiems Lietuvoje veiklos netrūko – vieni triukšmingai atšventė savo ir draugų vestuves; Kauną sudrebino Europos jaunimo lengvosios atletikos čempionatas, kurį rengiant prireikė ir VDU studentų pagalbos. Be mūsų universiteto studentų neapsiėjo ir kiti du Lietuvoje plačiai nuskambėję sporto įvykiai: Europos čempionų – „Liverpoolio“ futbolo superklubo viešnagė Lietuvoje ir skambiomis lietuvių pergalėmis pasibaigę Europos ir Pasaulio jaunimo krepšinio čempionatai Rusijoje ir Argentinoje.

Malonaus Jums skaitymo ir iki kitos vasaros!
Nerijus

VDU absolventas vasarą pradėjo ekstremaliai

Nerijus Budrys

Gediminas Dūda, šią vasarą baigęs magistrantūros studijas Politikos mokslų ir diplomatijos institute, netikėtai laimėjo trijų dienų nemokamą kelionę į egzotiškąsias Kanarų salas. Dienomis ekstremalios užduotys, vakarais audringi vakarėliai – tokia buvo Gedimino dienvartė šios išvykos metu. „Buvo labai smagu. Po sunkios mokslo metų pabaigos nuostabiai pailsėjau“, – džiaugėsi vaikinai.

Į Kanarus – per Latviją

Visi žinome, kad rūkymas kenkia sveikatai, tačiau būtent cigaretes gaminanti kompanija suteikė galimybę Gediminui nuvykti į Ispanijai priklausančias salas, esančias Atlanto vandenyne. Vienoje Kauno picerijoje vaikiną, rūkantį „Marlboro“ cigaretes, pastebėjo šios firmos atstovas ir pasiūlė užpildyti anketą. Po kurio laiko Gediminas sulaukė skambučio iš Latvijos – jam angliškai buvo užduota keletas klausimų. Dar po kelių dienų jis sužinojo, kad yra atrinktas dalyvauti ekstremalių išbandymų stovykloje Latvijoje. Čia prie Usmos ežero susirinko atrinkti akcijos dalyviai – 40 lietuvių ir 30 latvių. Tris dienas trukusioje stovykloje rūkaliai mokėsi valdyti katamaranus, vairavo keturračius motociklus, karstėsi

Keturi lietuviai, dalyvavę stovykloje Kanaruose. Gediminas – antras iš dešinės

virvėmis, bandė ištvermę, sėmėsi komandinio darbo patirties. Iš 70 stovyklautojų buvo atrinkta tik po keturis lietuvius ir latvius, kurie gavo teisę vykti į Kanarų salas. Tarp jų pateko ir Gediminas.

„Šioje stovykloje nugalėtojai buvo renkami pagal tai, kaip aktyviai jie dalyvavo užduotyse, kaip entuziastingai jas atliko. Nebūtinai turėjai būti greičiausias ar stipriausias. Svarbiausia – bendravimas, linksmumas, gera nuotaika“, – pasakojo VDU absolventas.

Lygiai tokiais pačiais kriterijais vadovosi ir stovyklos Kanaruose instruktoriai, kurie vadovavo atliekantiems užduotims. „Čia užduotys buvo panašios kaip ir Latvijoje, tik dar ekstremalesnės ir sudėtingesnės. Tačiau

ir patirti išpūdžiai buvo ryškesni“, – sakė Gediminas.

Ispaniškas alus kainavo brangiai

Kaip ir dera tikriems adrenalino fanatikams, jų kelionė į Kanarus taip pat buvo ekstremali. Atvykę į Vokietijoje esantį Frankfurtą, lietuviai ir latviai į egzotiškąsias salas turėjo vykti per Diuseldorfą, tačiau oro uoste sužinojo, kad skrydžio į pastarąjį miestą nėra. Teko skubiai keisti kelionės maršrutą ir vykti per Madridą. Turėdami laisvo laiko akcijos dalyviai Ispanijos

sostinėje nutarė paragauti ispaniško alaus. Atvykę specialiu autobusu, vėliau lietuviai jo neberado, tad atgal į oro uostą teko vykti taksi, o dalį kelio įveikti teko netgi bėgte, nes laiko iki lėktuvo pakilimo buvo likę labai nedaug.

Kanaruose lietuvių ir latvių jau laukė 20 portugalų ir 25 rusai. Visi jie buvo padalinti į šešias komandas. Sudarant komandas į tautinį principą nebuvo atsižvelgta – vienoje komandoje varžėsi kelių tautybių atstovai.

„Buvo labai įdomu susipažinti su tokiais skirtingais žmonėmis iš Lietuvos ir kitų šalių. Pastebėjau, kad stovyklos organizatoriai gerokai pasidarbavo ir atrinko labai skirtingus žmones. Vieni buvo uždaresnio būdo, kiti tryško energija, dar kiti buvo individualistai, o kai kurie visuomet pasiruošę padėti kitam. Tačiau dalyvius vienijo keli bendri bruožai – visi buvo labai komunikabilūs, linksmi ir žingeidūs“, – pasakojo Gediminas.

Ekstremalus kankino karščiai

Akcijos dalyviai didžiausioje – Gran Kanarijos – saloje važinėjo džipais, plau-

kiojo valtimis, lipo į stačius kaip siena skardžius. Tarp dviejų uolų ištemptu 100 metrų ilgio lynu specialia įranga reikėjo pervažiuoti nuo vieno krašto iki kito. Daugelis užduočių reikalavo nemažai fizinių jėgų, o kai kurios merginos net nesugebėdavo jų įveikti. Nemažai jėgų atimdavo ir nuolat tvyrantis didžiulis

Kanaruose Gediminas išbandė keturračius ATV motociklus...

karštis – dienos metu temperatūra niekada nenukrisdavo žemiau 35 laipsnių.

„Atliekant daugelį užduočių, reikėdavo vilkėti specialiais drabužiais, būti apsijuosus įvairiais diržais, todėl prakaitas žliaugdavo upeliais“, – pasakojo vaikinai.

Šokiai baseine

Saugumui buvo skiriamas didelis dėmesys – visus prižiūrėjo instruktoriai iš Vokietijos, kurie stebėjo, kad viskas vyktų

Nukelta į 3 psl. ▶

... ir galingus džipus

Pasaulio čempiono vasara

➤ Atkelta iš 1 psl.

Mūsų autobusą lydėdavo milicijos ekipažas, todėl transporto kamščiai išvengdavome. Įspūdį paliko ir pats čempionato atidarymas, žodžiu, viskas buvo tvarkoje.

Ar labai nusiminėte finale pralaimėjimą Rusijos rinktinėi?

Žinoma. Važiavome kovoti tik dėl pirmos vietos, tačiau tą dieną rusai buvo stipresni. Jų komanda nėra išskirtinė, tiesiog tose varžybose mums nesisekė pataikyti tritaškių, o tolimi metimai visada buvo vienas pagrindinių mūsų ekipos ginklų. Matydami, kad mes negalime pataikyti iš toli, gindamiesi rusai susispausdavo baudos aikštelėje ir mums, neturintiems pajėgių aukštaūgių, būdavo labai sunku atakuoti jų krepšį.

Teko girdėti atsiliepiamų, kad lietuvių komanda buvo labai draugiška.

Iš tikrųjų mūsų rinktinėje tvyrojo labai draugiška atmosfera. Vienas kitą pažįstame jau nuo vaikystės, tad problemų dėl tarpusavio supratimo nekilo. Savo gretose neturėjome jokių išskirtinių žvaigždžių ir tai, ko gero, buvo privilumas. Varžovai nežinojo, kuriems mūsų komandos krepšininkams skirti daugiau dėmesio, nes visi mūsiškiai keldavo grėsmę priešininkų komandoms. Pastarųjų metų pavyzdžiai rodo, kad žvaigždžių „kupinos“ ekipos nepasiekia tokių gerų rezultatų kaip propaguojančios komandinį žaidimą.

Ar Rusijoje turėjote laisvą dieną? Kaip jas išnaudojote?

Turėjome dvi laisvas dienas. Čechovo miesto neteko pažinti, nes abi dienas praleidome Maskvoje: aplankėme Raudonąją aikštę, Olimpinį kompleksą.

O kokį įspūdį paliko Argentina?

Atskridę į Argentinos sostinę Buenos Aires, Mar del Plata, esančią už maždaug trijų šimtų kilometrų į pietus, pasiekėme taip pat lėktuvu, nes vietiniai išpėjo, kad autobusu važiuoti pavojinga. Pasak jų, ten automobilius dažnai užpuola ir aplėšia.

Pietų pusrutulyje esančioje Argentinoje tuo metu buvo žiema – temperatūra dieną tepakildavo kiek aukščiau 10,

Jonas prie Lenino Mauzoliejaus Maskvoje

o naktimis nukrisdavo iki 5–6 laipsnių šilumos. Arenose, kuriose teko žaisti, taip pat buvo labai šalta. Daugelis krepšininkų prieš rungtynes apšilimo metu netgi vilkėdavo striukes

Gyvenimo sąlygos buvo neblogos. Buvome įkurdinti penkių žvaigždučių viešbutyje, tačiau pagal mūsų standartus jam būtų toli iki aukščiausio lygio.

Ką veikėte laisvalaikiu šioje šalyje?

Turėjome tik vieną laisvą dieną. Norėjome kur nors išvažiuoti, tačiau organizatoriai pareikalavo už tai sumokėti, todėl likome Mar del Platoje. Tai – nemažas miestas, įsikūręs prie Atlanto vandenyno, tačiau akis badė akivaizdus skurdas. Vis-

kas atrodė maždaug taip, kaip pas mus prieš 15 metų, tik dar prasčiau. Daugelis gatvėmis važinėjančių mašinų buvo labai senos, sukuižusios, kai kurios net be durų.

Ar nebuvo sunku, atvažiavus iš vienos rinktinės, prisitaikyti prie kitos?

Nebuvo sunku, aš šios rinktinės žaidėjas pažįstu jau seniai, žaidimo deriniai irgi tie patys. Atvykęs iš Rusijos, keturias dienas praleidau šios rinktinės stovykloje. Dvi iš jų skyriau tik poilsiui, todėl greitai atsigavau ir vėl galėjau žaisti pilna jėga.

Ar buvo atvykę lietuvių sirgalių jūsų palaikyti?

Kadangi Argentina yra toli, jų nebuvo daug. Varžybose buvo apsilankiusi ten gyvenanti moteris, mūsų palaikyti atvyko ir Lietuvos ambasadorius su keliais bendradarbiais, vienas klaipėdietis atvyko, berods iš šalia esančios Čilės. Tikriausiai buvo ir dar keletas mūsų palaikiusių žmonių, su kuriais neteko susipažinti. Kai mes žaisdavome, arenoje dažniausiai būdavo matyti trys lietuviškos trispalvės.

Kaip šventėte iškovoję čempionų titulą?

Šventėme taip, kaip ir žaidėme: linksmai ir draugiškai. Buvome užsukę į barą.

Žinoma, laimėjimai kalba patys už save, tačiau ar negaila krepšiniui paaukotų vasarų?

Aš jau pripratau. Keletą pastarųjų metų beveik kiekvieną vasarą atstovaudavau savo amžiaus krepšininkų rinktinėi. Tačiau ši vasara iš tiesų ypatinga, kažin ar dar kada nors pavyks vieną po kito iškovoti tokius svarbius apdovanojimus.

Ir pabaigai labai rimtas klausimas, kur gražesnės merginos – Rusijoje ar Argentinoje?

Žinoma, kad Rusijoje. Argentinietės, kaip ir dauguma pietiečių, ypatingu grožiu nepasizymi.

VDU absolventas vasarą pradėjo ekstremaliai

➤ Atkelta iš 2 psl.

saugiai, o esant reikalui buvo pasirengę padėti. Jie taip pat mokė kaip reikia atlikti užduotis, tačiau tam tikras rizikos faktorius visada egzistuodavo. „Važiuoju džipu, o jis taip pasvyra, kad, rodos, tuoj apsiversi. O aplink skardžiai, akmenys“, – pasakojo VDU absolventas.

Vykdydami vieną užduočių stovyklautojai turėjo iširengti vietą vakarėliui ir pastatyti palapines, kuriose po to nakvojo. Švęsti jaunimui „padėjo“ nemokamas alus, kuris liejosi visą naktį. Netoli Kana-

rų sostinės Las Palmo esančiame motelyje, kuriame gyveno instruktoriai, taip pat netrūko audringų vakarėlių. Kartą išisėlę vaikinai ir merginos sušoko į kieme esantį baseiną ir, skambant muzikai, ėmė ten šokti.

„Nuostabiai praleidau laiką, sutikau daugybę puikių žmonių, su kuriais ir dabar susitinku. Kanarų salos paliko įspūdį – statūs kalnai, visur akmenys, kaktusai. Kitokios augmenijos mažai, o ir ta pati išdžiuvusi. Akmenuota dirva

įkaitusi nuo nepakeliamo karščio, tačiau, užlipus ant aukštesnio kalno, aplink matyti mėlyna jūra“, – dalinosi įspūdžiais Gediminas.

Po stovyklos Kanaruose buvo atrinkta 15 finalininkų, kurie išvyko į baigiamąją ekstremalių pojūčių stovyklą JAV. Gediminui nepavyko patekti tarp šių laimingųjų. Lietuvai atstovauti JAV buvo išrinkta mergina, kuri, pasak Gedimino, atlikdama užduotis, niekuo neišsiskyrė, tačiau „užbūrusi“ instruktorius savo moteriško žavesio kerais, sugebėjo pasiekti, kad šie pasirinktą ją.

Piligriminė kelionė į Italiją

Nerijus Budrys, VN spec. korespondentas, Italija

Tai buvo tikra piligriminė kelionė. Žmonės į tokias išvykas važiuoja pirmiausia ieškodami dvasinės ramybės, o įprastinius turizmo malonumus nukelia į antrą planą. Tuo ši kelionė ir buvo išskirtinė. Tačiau pamatyti taip pat spėjome daug. Pompėja, Venecija, Roma, Viena – tai tik dalis mūsų aplankytų miestų. Kartu su keletu VDU darbuotojų ir studentų į šią dvylikos dienų kelionę po Austriją ir Italiją išvykau ir aš – specialusis „Vasaros nuospaudos“ korespondentas. Apie tai, ką man šioje kelionėje teko pamatyti ir patirti, skaitykite toliau...

„Všystkie katoliki!“

Kaip ir dera tikriems piligrimams, saulėtą rugpjūčio rytą išvykome nuo vienos Kauno bažnyčios. Autobusas pas penkiasdešimt žmonių – nuo septynmečio iki šešiasdešimtmečio – pasuko link Lietuvos pasienio su Lenkija. Netrukome kirsti Lietuvos sieną, kur gražutė geltonplaukė pasienietė, patikrinusi mūsų pasus, palinkėjo gero kelio.

Mūsų vairuotojai pasirodė esą tikri humoristai, tad valandos, praleistos riedant Europos keliais, neprailgo. Juo labiau, kad autobuse nuolat kas nors vyko – bendros maldos, kartu vykusių Sesers Gabrielės ir Tėvo Remigijaus įvairūs pamąstymai ir atsakymai į klausimus religinėmis, filosofinėmis ar tiesiog gyveniškomis temomis ar tiesiog populiarių dainų dainavimas, pritariant gitara, dalijimasis maistu. Visas šis jaukus šurmulys atpirko neišvengiamus kelionės autobusu trūkumus: skaudančias ir ištinusias kojas, miego trūkumą, vietos stygių.

Lenkija ir Čekija nebuvo mūsų kelionės tikslas, taigi be vaizdų pro autobuso langus, degalinių ir Varšuvos kamščių, čia daugiau nieko nematėme.

„Všystkie katoliki!“ – šis vairuotojų nuolat kartojamas burtažodis tiesiog stebuklingai veikė lenkų ir čekų pasieniečius – daugelį pasienio kontrolės punktų pravažiavome be jokių patikrinimų.

Austrijos kalnuose

Trečios dienos paryčiais, gerokai paklaidžioję siaurais Austrijos kalnų keliukais, atvykome į Kleinmariacelį, šventą Austrijos vietą pačioje šios šalies širdyje, Alpių kalnuose. Kaip teigia patys austrai, būtent tose vietovėse yra Austrijos valstybės ištakos.

Vaizdingame slėnyje stūksojo įmantriai išpuošta bažnyčia ir šalia jos įsikūręs vienuolynas. Mus pasitikęs bažnyčios prižiūrėtojas papasakojo šios daugybę kartu sugriautos ir vėl atstatytos bažnyčios istoriją, parodė rūsyje įrengtą muziejų, kur buvo galima pamatyti ir sugriautųjų bažnyčių pamatus.

Vėliau specialiu piligrimams skirtu keliu pėsčiomis išėjome į žygį per kalnus. Teko nemažai kilti į viršų pažliugusiu kalnų keliu. Stebino daugybė šaltinių ir upelių upeliukų, tamsiais ir tankiais miškais apaugę statūs kalnų šlaitai. Užsiropšę į vieną aukštesnių kalnų, gėrėjomės prieš mūsų akis atsivėrusia nuostabią kalnų panorama, jų slėniuose išsibarsčiusiais nameliais bei kalnų šlaituose besiganančiomis riebiomis karvėmis.

Žygį į kalnus baigėme slėnyje esančiame jaukiame miestuke su gražute bažnytele. Neatsispyrėme pagundai vietinėje užėjoje paragauti austriško alaus, kuris nebuvo niekuo ypatingas, na nebent tik tuo, kad už 0,3 l talpos bokalėlį teko pakloti beveik 8 litus...

Jūrų karalienė Venecija

Tą pačią dieną pajudėjome link pagrindinio savo kelionės tikslo – Italijos. Artėjant prie Austrijos – Italijos sienos pro autobuso langus gėrėjomės didingais Alpių kalnų vaizdais: debesyse skendinčiomis viršūnėmis, kalnų šlaituose įsitačiusiais nameliais, bažnytėlėmis, pilaitėmis ir slėniuose pabirusiais kaimeliais, kurie didingų kalnų fone atrodė labai trapūs. Šioje atkarpoje nemažą kelio dalį teko įveikti tuneliais, neriančiais tiesiai po masyviais kalnais.

Kirtę Italijos sieną, kurią žymėjo tik kukli lentelė su šalies pavadinimu, naktį atsidūrėme prie pat Venecijos esančioje saloje. Toliau važiuoti buvo neįmanoma – reikėjo plaukti laivu arba eiti pėsčiomis. Auštant pėsčiomis įveikė keletą tiltų, atsidūrėme legendiniame mieste ant vandens. Gatvės dar buvo beveik visiškai tuščios, tik kanalų vanduo tyliai pliuške-

no į namų pamatus. Netrukus supratome, kad mums pavyko pamatyti tai, kuo gali pasigirti tik nedaugelis čia apsilankusių turistų, – bundančią Veneciją. Staiga gatvėse vos ne geometrine progresija ėmė daugėti žmonių, atrodė, kad per kiekvienas 10 minučių jų skaičius padvigubėja.

Jūrų karalienės titulą kadaise turėjusi Venecija – ištis išskirtinis miestas. Siaurutėse gatvelėse daugybė parduotuvėlių, kuriose galima išgyti įvairių suvenyrų. Populiariausi jų – tradicinės Venecijos karnavalo kaukės. Nustebome pamatę kainas kavinėse, picerijose ir parduotu-

Prieš 2 tūkstančius metų pastatytas Koliziejus ir šiandien stebina savo didybe

vėlėse – jos beveik idealiai atitiko mūsų lūkes, tik, aišku, buvo užrašytos eurais...

Sausumoje – labai nedaug gatvelių, o ir tos pačios skirtos tik pėstiesiems. Kanalais, raizančiais visą miestą, plaukiojo daugybė įvairiausių paskirties vandens transporto priemonių: maršrutiniai laivai, atstojantys autobusus, keleivinės ir krovininės valtys, motorlaiviai, policijos kateriai, garsiosios gondolos, atliekančios taksi funkcijas. Teko matyti ir specialų laivą, surenkantį šiukšles.. Pastebėjome ir skaudžia Venecijos problema tampančių dažnų potvynių pėdsakus ir tai, kad dangelio namų sienos yra gerokai apipeliję, o jų pirmieji aukštai dažniausiai negyvenami.

Iš tamsių ir siaurų gatvelių, kurias nuolat kerta kanalai, patekęs į Šv. Markaus aikštę, pasijunti tarsi atsidūręs kitame mieste. Didžiulėje erdvioje aikštėje, iš trijų pusių apsuptoje ypač puošnių pastatų, nuolat šurmuliuoja minios balandžius lesinančių, bei įvairiausiomis kalbomis Venecijos istoriją pasakojančių gidų besiklausančių turistų.

Asyžius – toks pat kaip XII amžiuje

Palikę nuostabųjį miestą ant vandens vakarop išvažiavome gilyn į Italiją. Nakčiai apsistojome Kiampo miestely-

je esančiame pranciškonų vienuolyne. Čia mūsų kunigas gavo galimybę laikyti mišias po atviru dangumi įrengtoje koplyčioje. Buvo neįprasta girdėti po Italijos dangumi sklindančias lietuviškas maldas ir giesmes, kurių klausėsi ir keletas netyčia užklydusių vietinių italų. Po pamaldų gerieji vienuoliai, kaip ir dera tikriems italams, pavaišino mus pasta su tarkuotu „formagio“ sūriu ir vynu, o kitą rytą aprodė įdomų pranciškonų muziejų, kuriame galima pamatyti eksponatus iš daugelio pasaulio šalių, kuriose katalikų tikėjimą yra skleidę šie vienuoliai

Atsisveikinę su svetingaisiais broliais patraukėme į Italijos pietus. Važiuodami palei Adrijos jūros pakrantę, matėme už kelių kilometrų ant kalno dunksančią nykštukinę San Marino respubliką. Aplankę jaukų Loreto miestelį, pasiekėme legendinį Asyžių, kuriame gyveno Šv. Pranciškus. Nuostabą kėlė to miesto pastatai, kurie išliko beveik tokie patys, kokie buvo minėto šventojo laikais, t.y. XII amžiuje. Siaurutės vingiuotos gatvelės, kartais tiesiog pereinančios į laiptus, iš tašytų akmenų sumūryti namai, stačiais šlaitais kylantys į kalną, kurio viršūnėje stūkso išpūdinga Roko Madžiorės pilis. Miestas dar garsus savo katedra, kurioje palaidotas pats Šv. Pranciškus.

Tą pačią dieną dar užsukome į Orvieto miestą, taip pat įsikūrusi ant sta-

XIX a. pabaigoje pastatytas Tėvynės altorius skirtas Italijos suvienijimui

taus kalno. Jo papėdėje palikę autobusą, viršun pakilome funikulieriumi, kurio bėgiai buvo maždaug tris kartus ilgesni nei esančio Kaune. Orviete aplankėme bažnyčią, kurioje, kaip teigiama, prieš kelis šimtus metų vienam kunigui, netikėjusiam, kad švenčiausias Sakramentas iš tiesų yra Kristus kūnas, vienų Mišių metu Švč. Sakramentas pavirto į mėsos gabaliuką.

Iš Vezuvijaus papėdės – į Montekasino debesis

Iš Orvieto patraukėme į pačius Italijos pietus. Mūsų tikslas buvo pamatyti netoli Neapolio esančią garsiąją Pompėją – antikinį romėnų miestą, kurį 79-aisiais metais po Kr. po storu pelenų bei lavos sluoksniu palaidojo išsiveržęs šalia esantis Vezuvijaus ugnikalnis.

Vaikstant šio mirusio miesto gatvėmis stebino prieš du tūkstančius metų gyvavusio miesto išsivystymo lygis: matyti kanalizacijos, vandentiekio sistemos liekanos. Kiekvienoje didesnėje sankryžoje įrengti geriamojo vandens fontanėliai, beveik visos gatvės išgrįstos tašytais akmenimis, įrengti šaligatviai. Kai kuriuose namuose matyti ant sienų išlikę puošnių freskų, o ant grindų – mozaikų likučiai. Kai kurių namų kiemeliuose atkurti miniatiūriniai sodeliai. Šiuo metu nemažai namų stengiamasi restauruoti. Turistus pribloškia puikiai išsilaikę Pompėjos Didysis ir Mažasis teatrai, kuriuose ir dabar vyksta vaidinimai, bei beveik nenukentėjęs miesto amfiteatras, kuriame vykdavo gladiatorių kautynės.

Tyrinėtojai, atkasdami palaidotą miestą, į tuščias erdves, kurios liko, sunykus

žmonių kūnams, pripylė gipso ir taip gavo tikslius nelaimėlių, žuvusių tą siaubingą naktį, atvaizdus. Ant jų galima įžvelgti net drabužių kontūrus. Matyti, kad daugelį Pompėjos gyventojų žemės drebėjimas ir ugnikalnio išsiveržimas užklupo netikėtai. Kai kurių jų poza rodo, jog jie prieš mirtį labai kentėjo, kiti žuvo miegodami, susidėję rankas po galva. Keletą tokių kūnų, patalpintų po stikliniais gaubtais, galima apžiūrėti geriau išsilaikiusiuose Pompėjos namuose.

Pasukę „Amžinojo miesto“ – Italijos sostinės Romos link, pakeliui dar aplankėme Montekasina (itališkai – kalnų namelis – *aut. past.*) – maždaug pusantro kilometro virš jūros lygio ant stataus kalno įsikūrusį benediktinų vienuolyną.

Baltas vienuolyno pastatas užėmęs visą kalno viršūnę – iš karto už jo sienų prasideda statūs kaip siena kalno šlaitai. Montekasine, tikrąja ta žodžio prasme, atsidūrėme debesyse. Galėjome stebėti debesis, slenkančius po mūsų kojomis. Kai kurie jie praplaukdavo visai greta, o keletas tiesiog staiga užslinkdavo ant mūsų kaip tirštas rūkas, kuris lygiai taip pat greitai ir išsisklaidydavo.

Buvau Romoje – mačiau popiežių

Atvykę į Romą, kurioje praleidome keturias dienas, visų pirma apsigyvenome priemiestyje ir iš jo kasdien apie dvidešimt kilometrų iki miesto centro tekdavo įveikti autobusu bei traukiniu, o pačioje Romoje įpratome visus atstumus įveikti metro traukiniais.

Stebino Romoje esančio visuomeninio transporto rūšių gausa: miesto

Nukelta į 6 psl. ▶

Pompėjoje jau mūsų eros pradžioje buvo išgrįstos gatvės ir įrengti šaligatviai

Iš gilios futbolo provincijos – į pačią sporto karaliaus širdį

Eimantas Pūras, PMDI II k. mag., FBK „Kaunas“ atstovas spaudai

Sveiki visi, kuriems praėjusi vasara „nuspaudė“ ar „išpaudė“ ką nors ypatinga. Prisiminęs dabartinės savo veiklos istorines šaknis ir, UVM redakcijos paprašytas, mielai sutikau atiduoti duoklę praeičiai ir vėl brūkštelėti į „Vasaros nuospaudą“. Taip jau klostosi mano gyvenimas, kad didžioji jo dalis sukasi aplink sportą. Išėjus už UVM ribų, krepšinio erdvę pakeitė ir į savo verpetą įsuko futbolo „virtuvė“, kurioje nelengva, bet – labai įdomu. Ypač įsimintina buvo pastaroji vasara ir FBK „Kaunas“ komandos išvykos į Farerų salas ir Liverpulį šių metų UEFA Čempionų lygos turnyre.

Istorijos pradžia – per Jonines

Ne paslaptis, kad UEFA Čempionų lyga – prestižiškiausias Europos futbolo klubinių komandų turnyras, kuriame dalyvauja mažųjų šalių čempionai ir valstybių-futbolo grandžių stipriausieji klubai.

2005/2006 m. tarptautinis sezonas prasidėjo birželio 24 d. burtų ceremonija, vykusia UEFA būstinėje Nyone (Šveica-

rija). Joninių dieną teko dirbti – rinkomės į klubą ir internetu stebėjome, kokį varžovą lems burtai.

Tą dieną viskas ėjo lyg iš pypkės – tapo aišku, kad teks kovoti prieš mėgėjišką Farerų salų čempionų klubą HB „Torshavn“. Na, o tai, kas paaiškėjo keliomis minutėmis vėliau, uždėjo pagrindinį visos vasaros ir Lietuvos futbolo istorijos akcentą: burtai lėmė, kad, po sėkmės prieš daugiau žvejybai, o ne futbolui laiko skiriančius fareriečius, tektų susitikti ir Kaune išvysti stipriausią praėjusio sezono klubą, gilią tradicijas turintį, vieną populiariausių pasaulyje ir pernai jau 5 kartą UEFA Čempionų lygą laimėjusį „Liverpool FC“. Prieš burtų ceremoniją apie kažką geresnio nebuvo galima net svajoti.

Futbolo tėvynės atstovai kontaktą užmezgė jau tą pačią dieną. Praėjus vos kelioms valandoms po burtų traukimo ceremonijos, sulaukėme skambučio iš „Liverpool FC“ interneto svetainės korespondento, kuris domėjosi Lietuvos futbolo situacija ir linkėjo sėkmės, puikiai suprasedamas, kad Lietuvos futbolas

dar gerokai pajėgesnis už Farerų salų ir kad stebuklą nebus ir jiems teks apsilyti Lietuvoje.

Tačiau tai dar reikėjo įrodyti.

Vietoj Farerų – Islandija

Farerų salos, kaip ir Grenlandija, priklausančios Danijai ir esančios tarp Didžiosios Britanijos ir Islandijos – neįprastas 18 žemės lopinėlių salynas. Ir nesiginčysiu – gražus. Bet jeigu galvojate, kad net ir šiais civilizacijos išsivystymo laikais jos lengvai pasiekiamos, – smarkiai klystate...

Viskas prasidėjo labai nekaltai – eilinis skrydis iš Vilniaus į Kopenhagą (Danija) reisiniu skrydžiu niekuo ypatingu neišsiskyrė. Nuobodulys dingo Danijos sostinės oro uoste, kuriame vėlų vakarą žmonių ir aptarnaujančio personalo vis mažėjo, o skrydžių informavimo lenta siuntė vis naujas ironišką šypseną keliančias žinias. Kas valandą buvome informuojami, kad lėktuvas iš Farerų salų vėluoja valandą, vėliau – dar dvi... Kol oro uoste likome praktiškai vieni.

Ką gi, skambinu į Farerų salas, norėdamas informuoti mūsų varžovų klubą,

Nukelta į 7 psl. ➤

Piligriminė kelionė į Italiją

➤ Atkelta iš 5 psl.

traukiniai, metro, tramvajai, autobusai ir taksi. Vietiniai gyventojai, važinėjantys nuosavomis transporto priemonėmis, atrodo, vadovaujasi šūkiu: „Kuo mažesnė, tuo geresnė“. Gatvėmis zujo daugybė motorolerių, važinėjo ir kostiumuoti vyrai, ir sijonus seginčios, bei elegantiškais švarkeliais vilkinčios moterys. Populiariausia automobilių markė – mažučiai „Fiatai“.

Pirmąją dieną apsilankėme Vatikane, Šv. Petro bazilikoje. Jos nepaprastą didingumą liudija faktas, kad Kauno arkikatedros bazilikos bokštas yra mažesnis už specialų šioje Pagrindinėje katalikų bažnyčioje esantį baldakimą, o po jos kupolu tilptų kokie trys mūsų mūsiškės katedros bokštai.

Kitą dieną mūsų laukė susitikimas su popiežiumi. Gavę specialius leidimus, į septynis tūkstančius žmonių talpinančią salę rinkosi įvairiausių pasaulio tautų

atstovai. Jau prieš gerą valandą iki susitikimo pradžios salė buvo pilnutėlė, o pietietiško temperamento tikintieji neiškentę kartkartėmis neiškentę imdavo skanduoti popiežiaus vardą: „Benedeto, Benedeto“. Galiausiai, pasirodžius popiežiui, salėje kilo tikra sumaištis. Kadangi Benediktas XVI scenos link judėjo per patį salės vidurį įrengtu ir specialiai atvertu taku, daugybė žmonių susispietė aplink tas užtvaras, siekdami paliesti ar nufotografuoti Šventąjį Tėvą.

Pakilęs į sceną, popiežius pasveikino kiekvienos salėje esančios tautos atstovus jų gimtąja kalba ir visiems ten buvusiems suteikė apaštalinį palaiminimą.

Maratonas po „Amžinąjį miestą“

Kitas dvi dienas teko atlaikyti varginantį maratoną po Romą. Tėvas Remigijus, šešerius metus gyvenęs Italijos sostinėje, norėjo mums parodyti kuo daugiau „Amžinojo miesto“ įžymybių, todėl pa-

skui sparčiu žingsniu Romos gatvėmis žengiantį kunigą mums teko skuosti vos ne bėgte. Tačiau šios pastangos nenuėjo veltui. Išvydome Masonų rūmus, kuriuos norėta pastatyti aukštesnius už Šv. Petro baziliką, Liaudies aikštę, kurios centre stūkso romėnų laikais statytas obeliskas, išpūdingo grožio skulptūromis papuoštus Trevio fontanus, nuo Antikos laikų puikiai išsilaikiusią buvusią pagoniškų dievų pagrindinę šventyklą – Panteoną.

Aplankėme didingąjį Koliziejų, į kurį žiūrint buvo sunku patikėti, kad jis pastatytas prieš 2 tūkstančius metų. Didžiulis, puikiai suprojektuotas statinys labiau priminė jau mūsų laikais statytą, tik dabar apleistą futbolo stadioną, o ne antikinės Romos palikimą... Iš Romos forumo likusios tik krūvos griuvėsių su šen bei ten styrančiomis pavienėmis kolonomis ir pora visai gerai išsilaikiusių triumfo arkų. Nepaisant to, žiūrint į šiuos didžiulį plotą užimančius griuvėsius, vis dar galima pajusti buvusią Romos didybę.

Nukelta į 20 psl. ➤

► Atkelta iš 6 psl.

kad vėluojame ir šie nesijaudintų. Bet „banginių medžiotojai“ (taip linksmai juos praminėme) ir nesijaudino. „Taip, taip. Pas mus labai didelis rūkas ir jis nesitraukia jau antrą dieną. Nekreipkite didelio dėmesio – pas mus tai įprasta... Aš jau guliu lovoje, tad jei iki ryto įlipsite į lėktuvą, parašykite žinutę...“; – taip be didelių emocijų mus „ramino“ abejingojo mūsų varžovų klubo atstovas.

Laukimo valandomis gelbėjo tik humoras ir linksmi nuotykiškai oro uoste. Turbūt tik nerealiai gera nuotaika iš Farerų salų išjudino ir rūką. Po maždaug septynių valandų laukimo mes – pagaliau lėktuve. Tačiau savotiškai egzotiškos salos pasirodė dar kaprizingesnės. Jautėme, kaip lėktuvas virš jų suko ratus, o kiek vėliau pilotas pavargusiu balsu pranešė „džiugią“ žinią: dėl pargrįžusio rūko leistis negalime, todėl skrisime pasipildyti degalų atsargų į... Islandiją. „Neblogai. Netoli jau ir baltosios meškos“, – pagalvojau. Užsimiršo futbolas, išgaravo mintys apie Liverpoolį.

Šalia sėdėjęs neįprastas (nes labai kalbus) farerietis atsipalaidavęs tuštino lėktuvo stipriųjų gėrimų atsargas, pasakojo, kad visi šie įvykiai – natūralus dalykas jų gyvenime ir, badydamas pirštu į žemėlapi, aiškino, kaip dabar skrisime į NATO karinę bazę Keflavike (Islandija), o iš ten – bandysime atgal į Farerų salas. Teisus buvo žmogelis.

Valandėlę geros nuotaikos palikę ir Keflaviko oro uoste, įkvėpę islandiško oro, palaukėme, kol lėktuvas „įmito“ degalais ir pagaliau, maždaug pusę paros pavėlavę, ankstų rytą nusileidome tarp dviejų kalnų įsikūrusiame Farerų salų oro uoste.

Kalnai. Rūkas. Debesys.

Tyla. Ir pergalė

Per tas kelias dienas, praleistas Farerų salose, atrodė, kad Žemėje dingo viskas, o liko tik kalnai, supami virš jų pakibusių tirštų pilkų debesų, susimaišusių su rūku ir blaškomų smarkaus žvarbaus vėjo. Apie valandą važiuojant į viešbutį siaurais serpantiniais paaiškėjo, kad čia dar yra ir nemažai keistokos kalnų žolės, daug mažų kalnų krioklių, kalnų šlaituose besiganančių avių, keletas namų, pagal senas tradicijas savo stogus dabinančių vešlia žole, tuneliai, iškalti kalnuose ar jungiantys salas po vandeniu, ir... tyla.

Tyla ten pribloškė labiausiai. Ją pavadavo tik vėjas. Net autobuse, kuris buvo skirtas mūsų komandai, per tas kelias dienas muzikos praktiškai nesigirdėjo – tik kažkas panašus į mūsų „Žinių radiją“ ar kažkokią melancholišką religinę radijo stotį, kuri velniškai patiko nė žodžio be reikalo neištarusiam vairuotojui. Farerų salų gyventojas, prabudęs Niujorko ar

Londono centre, greičiausiai per valandą išprotėtų nuo tenyksiško gyvenimo tempo, aibės žmonių ir šurmulio.

Aišku, nepagalvokite, kad Farerų salos – visiškai atsilikęs pasaulio kraštas. Nebijantys kalbėti ir apie galimą nepriklausomybę, užsispyrę Farerų salų gyventojai yra po šiltu motinėlis Danijos sparnu. Nors ir moka jie kalbėti bent trimis kalbomis – fareriečių, danų ir anglų, kalba jie net mažiau už lietuvius... Ir, kaip teko įsitikinti per iškilmingą, bet labai formaliai vykusią klubų atstovų vakarienę sostinės Toršauno merijoje, vietiniai gyventojai net ir futbolo temas pasuka link avių, žuvų, laivų, uostų, net ir Klaipėdos ar Rygos. Tiesiog jie tuo gyvena.

Gal ir gerai, nes vienintelėje natūralios žolės aikštėje Farerų salose (visos kitos aikštės ten – dirbtinos dangos, nes kai kurios – net ant kalnų!) su jais „susitvarkyti“ buvo lengviau. Kita vertus, nepaisant nepalankių oro sąlygų, populiariausia sporto šaka ten – futbolas. Mūsų varžovai norėjo laimėti – daugelio jų mėgstamiausias pasaulyje klubas būtent „Liverpool“. Ir jie surado būdą mus nustebinti: prieš treniruotę yra įprasta komandai gauti negazuoto mineralinio vandens. Paklausus, kur jis, išgirdome atsakymą, kuris prajuokintų bet kurį pasaulio futbolo klubą. „Pas mus labai švarus oras, dažnai lyja, daug kalnų, todėl drąsiai galite gerti vandenį iš čiaupo – jis destiliuojasi kalnuose ir yra vanduo tiesiog iš dangaus, iš rojaus“; – tokį atsakymą išgirdę net nelabai supratome, ar čia buvo juokelis, ar rimta jų čempionų klubo atstovo kalba.

Net ir šioks toks jų paslaugumas galutinai išgaravo po to, kai pirmąsias rungtynes FBK „Kaunas“ laimėjo rezultatu 4:2.

Raudonieji – Lietuvoje

Po savaitės – jau rungtynės Lietuvoje. Mūsų varžovai į Lietuvą dėl tų pačių jiems įprastų priežasčių vėlavo dar daugiau – parą. Ir pralaimėjo dar skausmingiau – 0:4. Pralaimėjimai HB „Torshavn“ klubui – įprastas dalykas. Todėl jie sau leidžia ir tai, kas mus irgi šokiravo, – po rungtynių, vos spėję nusiprausti, keli „banginių medžiotojų“ futbolininkai nesislapstydami jau traukė cigaretės dūmą...

FBK „Kaunas“ žengė toliau. Buvo smagu skelbti, kad Lietuvos čempionas stos į kovą prieš patį visos Europos čempioną, raudonąjį (anglų klubo splava – *red. past*) „Liverpool FC“.

Tačiau jau kitą dieną po laimėtų rungtynių prieš tylenius, visa tyla ir ramybė išgaravo – klube telefonas kaito nuo skambučių dėl bilietų į rungtynes. Norinčių buvo iš visur – Latvijos, Suomijos, Lenkijos, Austrijos ir t.t. Elektroninio pašto dėžutė lūžinėjo nuo laiškų su prašymais akredituoti žurnalistus į rungtynes Kaune. Vokietijos, Rusijos, Lenkijos, Estijos, Latvijos ir kitų šalių leidinių atstovai važiavo čia net be didelių garantijų, kad pateks į stadioną.

Farerų sostinė Toršaunas

Pasirodė, kad ir lietuviai turi pinigų. Ir noriai juos moka už futbolą, ne tik krepšinį. Maždaug 8000 bilietų į rungtynes Kaune išgaravo per kelias dienas, o telefonas klube ir toliau netilo – žmonės net pyko, kad bilietų, kainavusių ir po 100 litų, jau nebėra... Paaiškėjo, kad lietuviai vis dar mėgsta futbolą. Tiksliau – yra ištroškę gero futbolo...

Paradoksas – bet su čempionų klubu nebuvo nė vieno nereikalingo rūpesčio. Nei vieno priekaišto, nei vieno įnoringo pageidavimo, jokio čempioniško pasipūtimo ar „žvaigždžių“ sindromo iš jų pusės nebuvo. Priešingai – Europos čempionų klubo ir Britanijos spaudos atstovai paliko draugiškų žmonių įspūdį, mielai domėjosi mūsų miestu ir su kaupu įvertino lietuvių pastangas sutinkant stipriausią Europos klubą.

Anglai viską susitvarkė patys – prieš savaitę jų atstovai lankėsi Kaune, sužinojo viską apie stadioną, išsirinko viešbutį ir, atrodė, kad jie, atvykę čia, buvo ramūs dėl visko. Didžiosios „Liverpool“ žvaigždės, Anglijos rinktinės žaidėjas Stivenas Džerardas (Steven Gerrard) ar ekstravagantiškasis prancūzas Džibrilis Sisė

Nukelta į 19 psl. ►

Punske jaunimas trypia polką

Eglė Naprytė

Ar žinote, kad Lietuva nesibaigia ties Lenkijos siena? Aš irgi to nežinojau, kol šią vasarą neapsilankiau Lenkijos teritorijoje esančiame Punske valsčiuje, kurio gyventojai kalba dzūkiska tarme ir, rodos, puoselėja lietuviškas tradicijas labiau negu mes.

Alkani ispanai

Savo draugės ir kursikės Alicijos pakviesta į svečius, gražų ir saulėtą šeštadienio rytą traukiniu bildu į Šeštokus, o ten persėsiu į lenkišką traukinį. Šeštokų kasoje sužinau, kad bilietų likę tik į pirmos klasės kupė. Na, ką darysi, šiandien kito traukinio į Lenkiją nėra, tad viena įsitaisau šešiovietėje kupė ir bandau mėgautis prabanga. Netrukus mano ramybę sudrumsčia iš kito traukinio galo atsibeldęs turistas ispanas, kuris beviltiškai šiame traukinyje bando rasti kavinukę. Vargšelis pasiguodžia, kad kartu keliaująs draugas nenorėjo dalintis sumuštiniais, o iki Varšuvos – dar penkios valandos kelio. Susimylėjusi atiduodu jam savo sausainius, o jis, nedėkingasis, iš paskos atpėdinusiam draugeliui su džiaugsmu aiškina, kad keliauju pas draugę į kaimą mokytis melžti karvių. „Juokis, juokis, nenaudėli, – galvoju. – Ant asfalto augęs, net nežinau, kaip smagu pabūti arčiau gamtos“. Beje, kaip sužinojau paskui, karvės mano draugės Alicijos ūkyje gyvena pagal Europos Sąjungos lygio standartus, o melžiamos specialia įranga.

Suomijos šokoladas – kiaulėms

Lenkijos pusėje esančiame Trakiškyje mane pasitinka Alicija ir keliaujame į jos namus. Pakeliui aplankome nedideles Punske „Rumšiškes“ – vadinamąjį „skensena“.

Kitądien užsukame pas Alicijos pusbrolių Valdą, neseniai grįžusį iš Suomijos. Sužinau, kad punskiečiai dažnai pardavinėja savo vasaras Suomijos braškynuose. Valdas mus vaišina arbata ir iš užjūrio parsivežtais saldumynais: šokoladas su švelniu mėtinu prieskoniu tiesiog tirpsta burnoje. O Suomijoje juo, pasirodo, šeriamos kiaulės. Tiksliau sakant, šiems padarėliams atitenka brokuotos šokolado plytelės – jas už mažą kainą dideliais kiekiais perka ūkininkai, o nuo tokių skanėstų kiaulytės tunka labai greitai.

Valdas papasakoja ir kitokių smagių prisiminimų. Pavyzdžiui, kaip vieną kartą su draugais nuėjo maudytis į baseiną po atviru dangumi, kuris tuo metu buvo uždarytas. „Tik staiga matom – iš šalia esančio pastato paknopstomis išbėga žmogus, o netoliese pasigirsta policijos sirenos. Šokom iš baseino ir nuskuodėm kiek kojos įkerta, o paskui sužinojom, kad mus išgąsdinęs žmogus tebuvo gaisrininkas,

kuris įjungęs sirenas išvažiavo gesinti gaisrą“, – juokėsi Valdas.

Unikali Punske tradicija

Saulėtą Žolinės rytą atkeliaujame į Punske bažnyčią. Alicija pasakoja, kad du kartus sudegusios bažnyčios atstatymu rūpinęsis kunigas nusprendęs pats dėti kartinį akmenį, nors yra pasakojama, kad tai padaręs žmogus netrukus paliks šį pasaulį. Pasak gandų, nors senukas kunigas siūlėsi į jo vietą, bažnyčios statytojas nenusileido, ir po kurio laiko iš tikrųjų iškeliavo pas Aukščiausiąjį.

Mano akį patraukia prie šventoriaus tvoros išdėlioti Derlinių vainikai. Tai šiame krašte gyvuojanti tradicija – kiekvienas kaimas iš šiųmečio derliaus stengiasi sukurti ką nors originalaus. Ypač išsiskiria Vaitakiemio kaimo sukurtas didžiulis rožančius, kurio karoliukai apklijuoti grūdais, o kryžius supintas iš varpų. Kampuočių kaimas didžiuojasi paminklu Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimui ir aplink jį augančiu Laisvės ažuolynu, tad atsivežė iš grūdų, medžio, varpų bei ažuolo lapų sukurtą miniatiūrinę šios vietos kopiją. Dar kiti kaimai žolynais išpuošė ant dviejų plokščių surašytus 12 Dievo įsakymų ar Marijos statulą.

Polkos sukury – iki paryčių

Po mišių pasivaikštome po šalia bažnyčios įsikūrusią mugę, kurioje koks trečdalis prekiautojų yra atvykęliai iš Lietuvos. Pavyzdžiui, galėčiau parvežti namo lauktuvių Marijampolės duonos. Ant sumontuotos scenos koncertuoja folkloriniai ansambliai ir sukasi jaunos, tautiniais rūbais pasipuošusios poros – jaunimas čia mielai įsijungia į lietuvišką kultūrą puoselėjančius kolektyvus.

Bet vien tuo linksmybės nesibaigia. Vakare prie Lietuvių kultūros namų esančioje aikštėje koncertavo Žilvinas Žvagalius ir Irena Starošaitė, o šįvakar – Punios ir Jungėnų kaimo kapelos. Senukų poros ima trypčioti šalia scenos. Jaunimas susirenka tik po kon-

certo, mat tada prasideda iki paryčių trukianti diskoteka. Tada man polkos sukuryje apsvaigsta galva, o šėlstant ir dainuojant geriausias lietuviškas dainas užkimsta gerklė. Skamba vien lietuviška muzika – niekada nebuvau apie ją labai geros nuomonės, bet po to vakaro ėmiau manyti kitaip, nes niekada dar nebuvau taip smagiai prisišokusi.

Tik staiga šėlsmo įkarštyje dingsta elektra. Nenorintys išsiskirstyti šokėjai lieka stovėti tamsoje ir tyloje. Susiburiame į ratą ir imame traukti gerai žinomas lietuviškas dainas. Staiga pasidaro taip jauku ir smagu, tad kai pagaliau vėl užgroja muzika, net nesinori liautis dainuoti ir išsiskirstyti.

Ramybė ežero viduryje

Rytojaus dieną apžiūriu modernų Alicijos tėvų ūkį – jis didžiulis, kaip ir kiti aplinkiniai ūkiai. Dauguma punskiečių yra įsikūrę vienkiemiuose, išsibarsčiusiuose tarp daugybės kalvelių bei ežerų, ir vėrciasi

Žolinės šventės akimirka. Apačioje matyti Derlinių vainikai (Rimo Paransevičiaus nuotr.)

žemdirbyste. Netoli Alicijos namų taip pat telkšo ežeras, vadinamas Juodeliu. Kodėl jį taip vadina, nuspėti nesunku, – kai išplaukiame pasiirstyti valtimi, tamsus vanduo tyvuliuoja visai čia pat, tarsi viliodamas į jį išokti ir sudrumsti veidrodinį paviršių. Kai sužinau, kad ežero viduryje gylys siekia apie 20 metrų, toks noras kažkodėl praeina. Krantai pasipuošę geltonomis lelijomis, vienoje pakrantėje ganosi arkliai, o kitoje ramybę drumsčia pageltusiais laukais ropojantis kombainas, nes dabar – pats rugiapjūtės įkarštis. Vakare nukeliaujame prie Juodelio pameškerioti. Pagaunu pirmąją savo gyvenime žuvelę – ne auksinę, bet geltonomis akimis.

Kitądien iškeliuju namo, nors dar visai nesinori atsisveikinti su gražiu ir svetingu Punske kraštu. Dardėdama traukiniu namo dar kartą įsitikinu šio krašto žmonių draugiškumu. Kartu įlipęs supratingas punskietis, supratęs, kad nemoku lenkiškai, iš lenko kontrolieriaus nupirko bilietą ir man.

Įspūdžiai iš Pasaulio jaunimo dienų Kiolne

Svetlana Adler

Nemažai mūsų universiteto studentų dalyvavo rugpjūčio mėnesį vykusiose Pasaulio jaunimo dienose Vokietijoje esančiame Kiolno mieste. Čia susirinko apie 1 milijonas jaunų žmonių iš viso pasaulio, tarp jų buvo ir 2500 lietuvių. Pateikiame mūsų universiteto studentų įspūdžius iš šio svarbaus ir įdomaus renginio jaunimui.

Jaunimas miegojo po atviru dangumi

Atvykę į Vokietiją visi buvo apgyvendinti vokiečių šeimose įvairiuose miestuose ir miesteliuose aplink Kiolną. Šiame mieste ir netoli esančiame Marienfelde vyko įvairūs koncertai, vaidinimai. Renginio kulminacija tapo susitikimas su popiežiumi Benediktu XVI. Į susitikimą su Šventuoju Tėvu jaunimas ėjo pėsčiomis apie 10 kilometrų į Marienfeldą. Ir jau tada daugelį apimdavo neviltis, jei tik pagalvodavo apie tai, kaip visa ši minia pajudės namo. Tokiomis aplinkybėmis gali suprasti Jėzaus sakytus žodžius, kad neverta rūpintis rytojumi. Po vakarinių pamaldų su popiežiumi, jaunimas liko nakvoti lauke po atviru dangumi.

Nors renginys praėjo iš esmės sklandžiai ir čia tvyrojo ypatinga nuotaika, masiniuose renginiuose visko pasitaiko... Nors organizatoriai suskirstė visus į grupes, bet kai kuriuos jų suiro dar neatvažiavus ir teko ieškoti vieni kitų 2-jose kvadratinuose kilometruose. Daug kas pavargo kartu tempdami maisto krepšius, miegmaišius ir kuprines. Grupė prancūzų ir italų netgi susimušė dėl sektoriaus iš kurio geriau matėsi popiežius Marienfeldo slėnyje.

Buvo ir tokių, kuriems Pasaulio jaunimo dienos atrodė per didelis ir nenau-

dingas renginys. „Ilgos Mišios vakare ir dar ilgesnės ryte. O popiežius įdomus ne visiems... Buvo labai įdomu stebėti žmones. Šaunu susitikti lietuvius, bet nebuvo laiko nei žodeliu persimesti“, – prisimena ji. Miegoti po atviru dangumi buvo šalta, šlapia, kieta, trukdė triukšmas ir šviesos.

Kita diena, kada minios žmonių vienu metu pajudėjo iš Marienfeldo, priminė kino filmuose matytus karo meto vaizdus. Gatvėse susidarė kamščiai, keliuose buvo matyti kareivių užkardos.

O ištuštėję Marienfeldo slėniai atrodė kaip mūšio laukas: visur mėtėsi šiukšlės, susimaišiusios su nesunaudotu maistu, neišgerto vandens buteliai, renginio programėlės, įvairios knygelės.

Minia užplūdo autobusus ir traukinius, judančius Kiolno link. Šie buvo per-

pildyti – pavargę žmonės sėdėdavo net ant grindų ir džiaugėsi, kad jau važiuoja. Autobusų aikštelėse vyravo chaosas, o minioje žmonės prasistumdavo apie 8 valandas. Tokiais atvejais galima suprasti kaip atsiranda minios baimė... Svarbiausia turbūt, vykstant į tokius renginius nusietai viską lengvai priimti, kaip sakoma „neimti į plaučius“.

Vienas studentas papasakojo apie maudynes. Buvo karšta – apie 30°C, todėl jaunimas nusprendė atsigavinti Bonos miesto fontane. Besitaškydami ir džiaugsmingai šūkaudami jie pritraukė praeivių ir fotografų dėmesį.

Popiežius į Kiolną atplaukė laivu Reino upe. Milijoninė minia laukė pakrantėje... Mūsų pirmakursis su draugais, kad laikimas neprailgtų, nusprendė išsimaudyti Reine prie Kiolno katedros, tačiau smagias maudynes nutraukė kateriu priplaukusi popiežiaus apsauga ir liepė išlipti.

Pasitaikė ir nedidelių stebuklų. Vienai lietuvei studentei Kiolne kažkas pavogė pinigais ir dokumentais. Visa grupelė, pirmiausia pasimeldė Šv. Antanui, bet deja, deja... (Šv. Antano užtarimo prašoma beviltiškose situacijose – *aut. past.*) Tada žmonės, kartu su ja buvę autobuse, „sumetė“ jai po du eurus ir taip susirinko visai padori suma, kurią turėdama mergina jau galėjo išsiversti iki grįžimo į Lietuvą. Nelabai būdinga lietuviškam charakteriui...

Lietuvos jaunimui atmintin įstrigo vienas nepakartojamas vaizdas, matytas

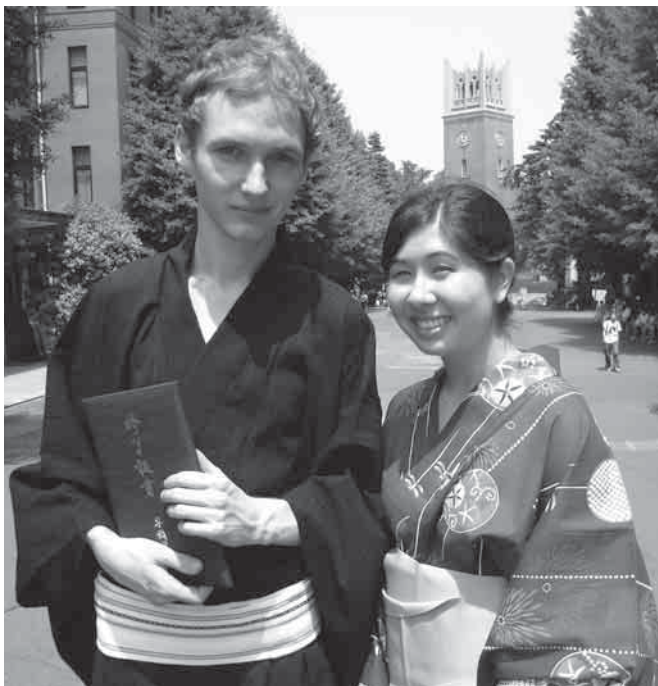
Kiolne vyko daug koncertų

Marienfeldo slėnyje. Lietuvos kardinolas Audrys Juozas Bačkis, nusiavęs batus, basomis per miegmaišiais nuklotą slėnį atėjo prie jų, ketindamas draugiškai pasišnekučiuoti su jais.

Mano Japonija

Marius Žiubrys

Vieneri metai Japonijoje, šalyje, kuri ne vienam atrodo esanti ant pasaulio krašto, paliko ryškų pėdsaką mano gyvenime. Studijuodamas Tokijo Vasedos universitete (Waseda University) galėjau pajauti Tekančios saulės šalies unikalią kultūrą, žmones, gamtą. Džiaugiuosi turėjęs ypatingą progą atrasti savo Japoniją, kuri turbūt visam laikui išliks atmintyje.

Straipsnio autorius su drauge Jukari, pasipuošę tradiciniais kimono

Prieš išvykstant studijuoti į Tokiją, ilgai buvo sunku priprasti prie minties, kad tiek daug laiko teks praleisti šalyje, kuri yra kitokia negu gimtoji Lietuva. Apie Japoniją buvau girdėjęs daugybę įvairiausių dalykų: kad ten robotai gamina kokybiškiausią pasaulyje techniką, žydi sakuros, geišos linksmina pasiturinčius ponus, virėjai meistriškai pjausto žalią žuvį sušiiui (sushi) ir t.t. Nemažai šių stereotipų apie šalį iš dalies pasitvirtino. Kad ir kaip ten būtų, visa tai ir dar daugiau prieš mano akis atsivėrė visai kitroje šviesoje.

Traukiniai – tarsi Japonijos kraujagyslės

Po beveik parą trukusios kelionės į Japoniją pirmoji pažintis su Tekančios saulės šalies sostine buvo per traukinio langą, kadangi nuo Naritos tarptautinio oro uosto iki centrinio Tokijo teko važiuoti traukiniu dar pusantros valandos. Pro šalį šmėkščiojo tūkstančiai labai panašių, iš medžio ir betono suręstų namų – tikros šiuolaikinės „džiunglės“. Gal todėl, kad buvau išvargintas ilgo skrydžio, o gal dėl to, jog panašų vaizdą buvau susikūręs savo vaizduotėje iš matytų filmų

ar skaitytų knygų, nepatyrėm daugelio atvykusiųjų į šią šalį minimo kultūrinio šoko. Nuo pirmųjų minučių Japonija man pasirodė sava. Nejutau baimės.

Pagaliau traukinys sustojo judriausioje ir antroje pagal dydį pasaulio stočių – Šindžiuku (Shinjuku). Teko girdėti, jog per dieną ji aptarnauja iki kelių milijonų keleivių, t.y. apytiksliai šiek tiek daugiau žmonių negu yra visoje Lietuvoje. Niekas nesistebi, jeigu toje traukinių stotyje pasiklysta ne tik atvykėliai iš kitų pasaulio šalių ar miestų, bet ir vietiniai gyventojai.

Tokijoje yra gerai išvystyta įvairiausių traukinių – antžemiųjų, požemiųjų, vienabėgių ir panašių – sistema. Pamenu istoriją, kai vienas užsienietis paklausė vietinio gyventoją, kaip nueiti iki artimiausios stoties. Japonas šiam liepė eiti iki priešais jį esančio daugiaaukščio pastato, pakilti į trečiąją aukštą, sulaukti ten atvažiuojančio traukinio – ir sėsti į jį. Užsienietis buvo priblokštas, kai įsitikino, kad japonas iš tikrųjų buvo teisus.

Visa Japonija yra išraižyta tūkstančiais kilometrų pabrastų ar Shinkansen (traukinių kulčių) bėgiais. Tokia transporto sistema yra

gana brangi, bet labai patogi; ir gyvybiškai svarbi Japonijai.

Tokijus – Rytų sostinė

„Tokijus“ (arba „Toukyou“), išvertus iš japonų kalbos, reiškia Rytų sostinė. Vos tik įvažiavus į miestą, tampa aišku, kad toks pavadinimas Japonijos sostinei yra suteiktas pelyntai. Kad ir kaip tai keistai skambėtų, bet administraciniu požiūriu Tokijus nėra miestas. Žodžiu „Tokijus“ yra vadinamas metropolis, į kurį įeina 23 specialūs rajonai, 26 miestai, 5 miesteliai ir 8 kaimai. Kiekvieną rytą saulę ten pasitinka apytiksliai 12 milijonų žmonių. Ne vieno japono klausiau, kiek tiksliai žmonių gyvena Tokijoje, bet sulaukėdavau atsakymų, jog daug ar labai labai daug. Kad tuo įsitikintum, nereikia jokių statistinių duomenų, reikia tik apsilankyti viename iš 23 jo administracinių rajonų.

Didelį įspūdį paliko Šindžiuku (Shinjuku) ir Šibujos (Shibuya) rajonai. Kadangi gyvenau netoli Šindžiuku, todėl dažniausiai tekdavo apsilankyti šio rajono centre. Šindžiuku yra dar vadinamas vietine sostine, nes ten didžiuliam dangoraižyje, kurio bokštuose teko apsilankyti ir man, yra įsikūrusi Tokijo metropolio pagrindinė valdžia. Rajonas garsus savo moderniais pastatais, ten veikia daugybė įvairiausių parduotuvių bei barų.

Šibuja – tai ekstravagantiškos mados centras. Ne kartą buvau priblokštas sutikęs čia netikėčiausiai apsirengusių žmonių. Apsmukusios kelnės, išbalinti plaukai ar soliariume įdegęs veidas yra menkniekis. Šiame rajone galima pastebėti paauglių, vilkinčių pandos ar beždžionės kostiumus. Netoli Šibujos centro esantis Haradžiuuku (Harajuku) sutraukia minias užsienio turistų ne

Tokijas – kontrastų miestas. Tarp dangoraižių – nemažai senovinių šventyklų

vien dėl ten stūksančios milžiniškos sinostų šventyklos, bet ir dėl keistai apsirengusių paauglių, kurie lūkuriuoja,

kad kas nors prieitų ir paprašytų su jais kartu nusifotografuoti.

Be galo sunku vien žodžiais apibūdinti Tokijų. Jis modernus ir tradiciškas tuo pačiu metu. Užtenka paėjėti keletą

Japonai kasmet švenčia sakurų žydėjimo šventę Hanami

šimtų metrų nuo dangoraižių, – ir pamatysi senove dvelkiančias sintoistų ar budistų šventyklas. Kartą Vasedos universiteto studentai kūrė filmą apie tai, kaip vietiniai ir užsieniečiai, atvažiavę iš skirtingiausių pasaulio vietų, suvokia ir įsivaizduoja Tokijų. Paaiškėjo, kad daugeliui jis asocijuojasi su dangoraižiais, Tokijo bokštu, maistu. Kad ir kaip ten būtų, man Japonijos sostinė – tai visų pirma žmonės.

Vyras – darboholikas, žmona – namų šeimininkė

Negaliu nesistebėti Japonijos gyventojais. Kad juos perprastų, žmonės iš Vakarų pasaulio kartais „kremta“ net specialius mokslus.

Nenoriu ir negaliu apibendrinti visų japonų, nes jie per daug skirtingi. Visgi reikia pripažinti, kad dauguma sutiktų šios šalies gyventojų pasirodė esantys be galo paslaugūs ir geri. Įdomu tai, kad net maištaujantys paaugliai, kurie rengiasi „metalistų“, „gotų“ aprangomis, išsidariko kūnus tatuiruotėmis arba auskarais, gerbia aplinkinius. Pavyzdžiui, pasisveikindami nusilenkia ir panašiai. Galbūt tai yra ir viena ypatingai žemo nusikaltamumo Japonijoje priežasčių. Jaučiausi saugus vaikščiodamas naktinio Tokijo gatvėmis.

Nepaprastas mandagumas, pagarba vyrauja turbūt visose gyvenimo sferose. Parduotuvėse klientai vadinami „ponais pirkejais“ arba „okiaku sama“ (antroji žodžio dalis pridedama ir jų dievams), beveik visi šeimos nariai namuose pasikeičia specialiomis ritualinėmis frazėmis, jaunesni, kalbėdami su vyresniais ar la-

biau patyrusiais, visada vartoja mandagiąsias žodžių formas (japonų kalboje yra ne vienas mandagumo lygis, kuriuos įvaldyti užsienio studentams kartais yra be galo sunku) ir t. t.

Vis dėlto Japonijoje vis dar vyrauja vyro autoritetas. Vyras dažnai suvokiamas kaip „sararii man“ (nuo angliskų žodžių salary man), kuris nuo ryto iki vakaro dirba savo kantojose ir išlaiko šeimą. Iš moters tebesitikima, kad ji augins vaikus, prižiūrės namus. Buvo keista matyti, kai moteris užleidžia kelią vyrui, kuris eina pro

duris. Žinoma, moters statusas keičiasi, bet tradiciškai ji vis dar neturi tokių pat teisių kaip vyras.

Matsuri – japoniški festivaliai

Japonijos kultūra ypatinga, todėl ja žavimasi visame pasaulyje. Amerikoje, Europoje yra daugybė suši barų, kuriamas japoniško stiliaus minimalistinis kambarių dizainas, jaunimą užkariauja manga (specialūs komiksai) ir anime (animaciniai filmai), „Hello Kitty“ žaislai ir panašiai.

Lieka tik spėlioti, kodėl japonų kultūra tampa vis populiareesnė. Viena priežasčių turbūt yra ypatinga Japonijos gyventojų pagarba savo tradicijoms, taip pat ir siekimas perimti iš kitų kultūrų visa tai, ką jos turi geriausio. Tokijoje teko matyti ne vieną vietinio rajono matsuri (festivalį), kuris įtraukia daugumą gyventojų. Jų metu dalyviai mielai vilki tradicinius drabužius, atlieka specialias apeigas.

Y p a t i n g a i gražiai japonai švenčia Naujuosius metus, Mergaičių ir Berniukų dienas. Tomis dienomis gatvės, gyvenamieji namai būna išpuošti įvairiausiomis dekoracijomis.

Man gražiausia gamtos šventė – Ha-

nami (sakurų žydėjimas). Tuo metu visi stengiasi ištrukti iš namų su šeimomis, dirbantieji su visa savo kompanija į parkus. Čia jie paprastai susėda ant žemės po žydinčiomis sakuromis ir geria alų, žaidžia, šnekučiuojasi.

Unikali Japonijos gamta

Kadangi retkarčiais tekdavo pavažinėti po Japoniją, teko grožėtis unikalios šios šalies gamta. Kalnuotas reljefas, vandenyno ošimas, bambukų miškai – visa tai leido užmiršti minias žmonių, spartų gyvenimo tempą Tekančios saulės šalies sostinėje.

Išmėginau savo jėgas kopdamas ir į keletą kalnų. Tačiau pačiu didžiausiu Japonijos kalnu (Fudži), matomu net iš Tokijo dangoraižių, mėgavausi tik stovėdamas jo papėdėje.

Kad ir kokia graži būtų gamta, kartais ji parodo, kad gali būti ir kaprizinga. Per metus Tokijoje patyriau ne vieną stiprų žemės drebėjimą ir taifūną. Atrodo, kad japonai jau išmoko sutarti su gamta. Keistai pasijausdavau, kai paskaitos metu japonai studentai beveik visai nekreipdavo dėmesio į prasidėjusį žemės drebėjimą, o tuo tarpu užsieniečiai žvalgydavosi artimesnio stalo ar išėjimo.

Darosi baugu išgirdus mokslininkų prognozes Tokijo miestui. Vieną dieną didinga Japonijos sostinė gali būti visiškai nušluota nuo žemės paviršiaus. Galbūt gamta taip bando įspėti apie mūsų laikinumą bei trapumą?

Studijuojant, keliaujant po Japoniją metai prabėgo ypač greitai. Per tą laikotarpį Tekančios saulės šalis buvo virtusi mano namais, kuriuose nesijaučiau sve-

Neaprepiamos Tokijo betono džiunglės

timas. Japonijoje sutikau daugybę nuostabių žmonių. Be jų turbūt viskas būtų atrodę kitaip. Viliuosi kada nors dar grįžti į savo Japoniją, į tokią Japoniją, kurią aš pats sau atradau.

Darbas ir poilsis „svajonių šalyje“

Jūratė Višinskaitė

Pastaraisiais metais nemažėja studentų, vykstančių vasarą dirbti į JAV. Nutarėme sužinoti kaip mūsų universiteto studentams, nepabūgusiems tolimos kelionės per Atlantą ir kritusio dolerio kurso, sekėsi „svajonių šalyje“.

VDU studentės Aušra ir Aurelija į JAV vyko padėdant Pasaulio lietuvių centrui (PLC). Ši organizacija studentų kelionėmis į užsienį rūpinasi jau 10 metų. „Mes neesame suinteresuoti siųsti studentus į užsienį, kad jie užsidirbtų kuo daugiau pinigų. Populiariausios mūsų programos „Work and Travel“ tikslas yra suteikti studentams galimybę su minimaliomis išlaidomis apsilankyti kitose šalyse, susipažinti su jų kultūra, pakeliauti po tą šalį. Stengiamės išvažiuojantiems sudaryti kuo geresnes sąlygas, kad jiems netektų rūpintis įvairiais daug laiko atimančiais dalykais – vizomis, lėktuvų bilietais ir kt., surasti pageidaujamus darbus“, – sakė PLC direktorius Valdas Kubilius.

Darbas vandens pramogų mekoje

Ketvirtakursė psichologijos studentė Aušra į JAV vyko jau antrą vasarą iš eilės. Abu kartus mergina naudojosi PLC paslaugomis. Šiai vasarai darbo Aušra nusprendė ieškoti pati.

„Buvo nelengva, tačiau aš buvau labai užsispyrusi ir man pavyko. Važiavau visiškai viena. Dirbau Niu Džersyje, Oušen Vju miestelyje esančioje poilsiavietėje. Ji priklausė „Outdoor World“ kompanijai, valdančiai kelias tokias poilsiavietes.

Čia žmonės atvažiuoja pailsėti netgi žiemą. Jie gyvena specialiuose namukuose, o nuobodžiauti jiems neleidžia gausybė vandens pramogų: čia

Aurelijus nusifotografavo Bostono dangoraižių fone

nuomojamos valtys, vandens dviračiai, yra baseinas.

„Praeitą vasarą turėjau daug užsiėmimų: prižiūrėjau poilsiautojų vaikus, dirbau gelbėtoja prie baseino ir valčių nuomos punkte. Šiomet vėl važiavau į tą pačią vietą, nes darbdaviai norėjo, kad sugrįžčiau. Šią vasarą jie man suteikė nemokamą apgyvendinimą, nereikėjo mokėti ir už dvi savaites trukusius apmokymus, kuriems pasibaigus dirbau gelbėtoja. Vėliau papildomai išsidarbinau kambarių tvarkytoja kitoje poilsiavietėje“, – pasakojo VDU ketvirtakursė.

Merginai šis darbas patiko. Pasak jos, šiemet dirbti buvo lengviau, nes vieta jau buvo pažįstama. Nebuvo ir jokių adaptacijos problemų dėl laiko juostų ar kalbos barjero.

„Po praeitos vasaros grįžusi į Lietuvą netgi kalbėjau pusiau angliškai, pusiau lietuviškai nes visą tą laiką beveik neteko kalbėti gimtąja kalba“, – juokėsi mergina. Dirbant gelbėtoja Aušrai teko patirti įvairių nuotykių.

„Kartą reikėjo sudrausminti vieną pernelę išimiginę kompaniją. Vėliau, kai ėjau pro tuos pačius žmones, jie mane ištūmė į baseiną... Išlipau iš jo visa šlapia, o visą tai matę poilsiautojai juokėsi ir švilpė“, – pasakojo ji.

Gėjų sostinė ir indėniškas kazino

Aurelija, trečiame kurse studijuojanti verslo vadybą, gavo viešbučio kambarių tvarkytojos darbą (anglų k. – „housekeeper“) Keipkode, Masačusetso valstijoje. Ją savo buvusiam darbdaviui rekomendavo ten jau dirbusi draugė. Aurelijai tereikėjo nusiųsti prisistatymo laišką. Tačiau, nepaisant šio privalumo, jai dar reikėjo pereiti visus dokumentų tvarkymo „kryžiaus kelius“.

Pačiame Keipkodo kyšulio gale yra Provinstauno miestelis, garsėjantis ten poilsiauti susirenkančiais gėjais ir lesbietėmis. Jis netgi vadinamas homoseksualų sostine. „Tame miestelyje labai retai pamatysi normalią porą, kurią sudaro skirtingų lyčių asmenys. Amerikiečiai labai tolerantiški netradicinės seksualinės orientacijos žmonėms, nes gėjai ir lesbietės visai nesislapsto fotografuojami, jie netgi džiaugiasi sulaukę tokio dėmesio. Daugelis jų išsiskiria ryškiu makijažu, dažytais plaukais, o įvairių švenčių metu gėjai netgi apsi- rengdavo balerinų sijonėlius“, – pasa-

Aurelija ir darbe įprato „amerikoniškai“ šypsotis

kojo Aurelija. Daug turistų ten atvykdavo ne tik pasižiūrėti į gėjus, bet ir kitą įdomų rešinį – jūroje plaukiojančius banginius ir delfinus.

Aušra JAV dirbo gelbėtoja

Trečiakursis Aurelijus, studijuojantis viešąjį administravimą, išvažiavo taip pat pagal „Work and Travel USA“ programą. Tačiau jis pasirinko Tarpautinių jaunimo mainų organizaciją, kadangi ji vienintelė siūlė darbą kazino. Vaikinas labai troško pažinti kazino pasaulį, jo subtilybes.

Tačiau gauti išsvajotą darbą buvo nelengva. Pirmiausia reikėjo dalyvauti konkurse, tada sutvarkyti daugybę įvairių dokumentų, važiuoti į ambasadą vizos ir t.t. Galų gale Aurelijus gavo padavėjo darbą kazino „Mohegan Sun“ (Mohikano saulė) restorane Konektikuto valstijoje. Įdomus faktas, kad šie lošimo namai priklauso vienai indėnų genčiai.

Laisvalaikį išnaudojo kelionėms

Mūsų kalbinti Amerikoje dirbę jaunuoliai po intensyvaus darbo stengėsi turiningai išnaudoti savo laisvalaikį. Aurelijus, baigęs darbą kazino, ir nutarė jį praleisti Floridoje, Majamyje. Pasak jo, JAV keliauti apsimoka, nes bilietai labai pigūs. „Pirkdami bilietą iš Niujorko į Majamį pirmyn ir atgal (4000 km), iš viso mokėjome 150 dolerių. Tai yra vienos dienos arbatpinigiai, tad kodėl nenuskridus. Kitais metais, dirbdamas JAV, planuoju pasilikti bent savaitę kelionei į Havajus“, – ateities planais dalijosi vaikinas.

Miestelis, kuriame dirbo Aurelija buvo iškyšulyje, panašiam į mūsų Kuršių Neriją. Radusi laisvą valandėlę ji dviračiu nuvažiudavo prie vandenyno.

„Kartą, baigę darbą, su draugais sugalvojome naktį nulėkti prie vandenyno išsimaudyti. Ant kranto buvo švyturys, šviečiantis į mus. Buvo tikra pasaka!“

– dalijosi išpūdžiais Aurelija.

Ten, kur ji dirbo, amerikiečiai atvažiudavo pasidžiaugti vandens sporto teikiamais malonumais. Jie atsiveždavo savo laivus, jachtas, susirinkdavo labai daug banglentininkų, laukiančių tinkamos akimirkos pakilti ant bangos.

Aušra praeitą vasarą buvo paskyrusi darbui ir aplankė tik Niujorką, todėl šiemet laisvu laiku stengėsi kuo daugiau keliauti. Buvo Niu Džersyje, Atlantik Sityje, Vašingtone, aplankė keletą mažesnių miestelių, o paskutinę savaitę, prieš grįždama į Lietuvą, praleido Čikagoje ir nustebo šiame mieste sutikusi labai daug lietuvių.

Amerikietiškas ekspresyvumas

Pasak JAV dirbusių studentų amerikiečiai ir lietuviai labai skiriasi. Pirmiausia krenta į akis kitokie nei Lietuvoje apranga.

„Juokingiausia, kad dauguma vaikunukų dėvi tokias apsmukusias kelnės. O vaikunų maudymosi kelnaitės panašios į šortus, tuo tarpu Lietuvoje – į glaudes. Kai vienas vaikinas iš Lietuvos atėjo maudytis, apsilikęs būtent tokias kelnaites, visi žmonės į jį žiūrėjo labai nustebę“, – kurioziškus atvejus prisiminė Aušra.

Pašnekovų teigimu, amerikiečiai dažniausiai apsirengia visiškai paprastai, laisvai, sportiškai. Tik merginos, eidamos kur nors į klubą, užsisega trumpus sijonėlius, apsiauna aukštakulniais batais, pasipuošia.

Aurelija amerikiečius apibūdino, kaip

žmones su „nevystančia šypsena“. „Amerikoje vienas svarbiausių dalykų yra višiams daug šypsotis. Jeigu tu nesišypsai, jie tiesiog gali pagalvoti, kad tau kažkas negerai“, – pasakojo mergina.

Pasak jos, amerikiečiai gali netgi prieiti ir paklausti, kas tau yra, jei atrodai labai rimtas. Net ir nepažįstamiems žmonėms, tiesiog eidami pro šalį, jie pasako „Hi! How are you?“ (Labas! Kaip sekasi?), tačiau atsakymo ne visada sulaukia... Vis tik Aurelija mano, kad dažniausiai tos šypsenos nėra apsimėtinės. „Tiesiog toks jų būdas. Amerikiečiai yra labai atsipalaidavę ir nebijo parodyti savo jausmų. Jie netgi praktiškai visai nepažįstamam žmogui gali viską išsipasakoti. Argi ne maloniau gyventi tarp šypsenų?“, – samprotavo mergina.

Aušros nuomonė apie amerikiečių būdą kiek kitokia. „Jie labai malonūs, visada tau padės, patars, visada šypsosis, tačiau niekada negali žinoti, ką jie iš tikrųjų galvoja. Iš tiesų jie yra uždaresnio būdo negu lietuviai. Jei amerikietis tau atsiveria, vadinasi, jis laiko tave geriausiu savo draugu. Jeigu vyras taip išsipasakoja merginai, tada jau siūlo draugauti ar net tekėti“, – pasakojo būsimoji psichologė.

Baigęs darbą kazino, Aurelijus aplankė Floridoje esantį Majamio miestą

Įspūdinga Europos čempionato savaitė

Jūratė Višinskaitė

Kada pagaliau pasibaigė sesija ir stojo taip ilgai laukta vasara negalėjau net įsivaizduoti, kad ši vasara pateiks tiek nuostabių staigmenų. Viena iš jų – savanoriškas Suomijos delegacijos atašė darbas Kaune vykusiame Europos jaunimo lengvosios atletikos čempionate.

Čempionatą pasitikome nežinioje

Planavau šią vasarą dirbti, tačiau dėl įvairių priežasčių persigalvojau. Norėjosi pailsėti prieš baigiamuosius bakalauro studijų metus. Gavusi pasiūlymą savanoriškai padirbėti liepos 20–24 dienomis Europos jaunimo lengvosios atletikos čempionate, iškart sutikau, susigundžiusi galimybė visą savaitę bendrauti su užsieniečiais ir tikėdamasi tiesiog smagiai praleisti laiką.

Užpildžiusi anketą, gavau delegacijos atašė pareigas, kurių labiausiai ir norėjau. Truputėlį nerimavau, nes net neįsivaizdavau, ką tiksliai man reiks daryti. Iki Europos čempionato pradžios buvo surengti tik keli susitikimai, per kuriuos beveik nieko nepamatėme ir neišmokome, išskyrus tai, jog mums aprodė visus sporto halės ir Dariaus ir Girėno stadiono užkulisius, visas apšilimo aikštes. Generaline repeticija mums turėjo būti Lietuvos jaunimo lengvosios atletikos čempionatas, kuriame kaip garbės svečiai dalyvavo ir Austras Skujytė, ir Virgilijus Alekna. Tačiau kuo gi šis čempionatas galėjo padėti delegacijų atašė savanoriams, kai čia nebuvo nė vieno užsieniečio?... Taip ir likome nežinioje...

Suomius teko lydėti į policijos komisariatą

Pagaliau atėjo ta taip ilgai su smalsumu ir nerimu laukta diena, kai aš su savo kolege Gabriele Vilniaus oro uoste pasitikome Suomijos delegaciją, kurią sudarė 49 žmonės. Kai tik pasisveikinome su šia komanda, bent trumpam pamiršome visus iki tol girdėtus mitus apie šiauriečių šaltumą, nedraugiškumą. Prie mūsų pats pirmas su plačia šypsena veide priėjo ir prisistatė vienas sportininkų Lauri, o po keleto minučių turėjome progą susipažinti ir su delegacijos vadovais Jarkko ir Virpi. Prisipažinsiu, man iš pradžių buvo labai neįprasta ir kartu įdomu girdėti jų keistus vardus (aišku, jie irgi taip manė apie lietuviškus vardus).

Ne veltui pristačiau šiuos tris asmenis – viso čempionato metu mes daugiausia ir bendravome su šiais šauniais žmonėmis. Kadangi kartu su jais važiuodavome ir į viešbutį, ir į stadioną galėjome su jais artimiau susipažinti. Apie mus ir suomį Lau-

rį jau ir įvairūs juokeliai būdavo laidomi. Tiesiog mes su juo tikrai daug bendravom, amžinai juokaudavom, sėdėdavom viešbučio terasoje ir šiaip linksmai leidom laiką. Kartais dar prisijungdavo kelios suomės panelės ir dar vienas vaikinukas. Taigi susibūrė visai šauni kompanija.

Su Suomijos komandos vadovais taip pat gerai sutarėme. Vieną vėlų vakarą teko važiuoti į policijos komisariatą, nes diena, kol dauguma delegacijos narių buvo stadione, vienas lietuvis atsitrenkė į viešbučio aikštelėje stovintį suomio automobilį.

Užsieniečiai maišta

Būdamos delegacijos atašė, mes turėjome lydėti šią komandą į viešbutį, akreditacijos centrą ir apskritai padėti jiems sutvarkyti visus formalumus, o pirmosiomis dienomis ir palydėti į pirmąsias rungtis. Tačiau suomių delegacija buvo labai savarankiška. Jau pačią pirmą atvykimo dieną sportininkai nieko nelaukdami leidosi į miestą ir ėmė lankyti parduotuves.

Vos tik atvykus ir aprodžius sportininkams stadioną, visas apšilimo aikštelės, iškart pasigirdo pagyrų pliūpsniai. Jie ir dauguma kitų delegacijos buvo labai patenkinti stadionu, apšilimo aikštelėmis ir pan. Tačiau buvo kelios delegacijos, pavyzdžiui Olandijos ar dalis Vokietijos delegacijos, kurios jau antrąją viešnagės Lietuvoje dieną surengė „maištą“. Viešbučiai delegacijoms buvo skiriami traukiant burtus ir būtent šioms dviem delegacijoms teko apsistoti KTU viešbutyje-bendrabutyje. Suprantama, tai ne aukščiausios klasės viešbutis, tačiau nebūtina mėtyti patalynę ir įvairius daiktus pro langus, kaip elgėsi šių delegacijų nariai... Nepatenkinti jie buvo ir maistu, ir dar daug kuo. Praėjus kelioms dienoms jie šiek tiek nurimo. Čempionatui pasibaigus, visiems jo dalyviams, įskaitant ir savanorius buvo surengtas vakarėlis: grupės „Rondo“ koncertas, diskoteka, nemokamas maistas ir pigus alus. Čia visi galėjo pabendrauti ir išsišėlti lyg valiai. Su draugais juokaudami, net sakėme, kad Sporto halė turbūt dar niekad nematė tokio šėlsmo, kada vienu metu aikštelėje linksminosi apie pusantro tūkstančio žmonių.

Jūratė su Suomijos lengvaatlečiu Lauriu

Renginys įvertintas puikiai

Baigiantis čempionatui visoms delegacijoms buvo pateiktos anketos apie šio renginio organizavimą. Atsiliepimai buvo labai teigiami. Žinoma, pasitaikė ir trūkumų, tačiau nedaug, tuo labiau, kad tai buvo pirmas tokio masto renginys Kaune ir visoje Lietuvoje. Vėliau netgi Kauno miesto meras, Europos jaunimo lengvosios atletikos čempionato organizacinio komiteto pirmininkas A. Garbaravičius gavo iš Europos lengvosios atletikos federacijos prezidento Hansjorg'o Wirtz'o laišką, kuriame jis dėkoja už svetingumą ir puikų bendradarbiavimą organizuojant Europos jaunimo lengvosios atletikos čempionatą. „Mes džiaugiamės, kad Kaunas sudarė idealias sąlygas geriausioms Europos jaunimo komandoms ir perspektyviems atletams. Tik teigiami atletų, oficialių delegacijų, žiniasklaidos, svečių ir sirgalių atsiliepimai rodo, kad renginys labai pasisekė. Mes pamatėme aukščiausio lygio lengvosios atletikos renginį Europoje. Tikimės, kad Kaunas ir ateityje rems lengvosios atletikos sportą“, – rašoma H. Wirtz laiške.

Bet juk nepaliksi visų nuopelnų vien tik organizatoriams. Ir mums teko tikrai didelis vargas... Nors tiesą sakant tai buvo visai ne vargas, o didžiausias malonumas. Per vieną savaitę teko patirti labai daug įspūdžių ir sutikti daugybę naujų žmonių. Man, kaip anglų kalbos, studentei tai buvo puiki praktika, tobulinant anglų kalbos įgūdžius.

Imdamasi šio darbo nesitikėjau, kad atsisveikinant su suomiais oro uoste, bus taip liūdna su jais išsiskirti. Tačiau išsiskyrimo liūdesį greitai užgožė malonūs prisiminimai iš puikiai praleistos savaitės.

Internetinė draugystė

Svetlana Adler, Nerijus Budrys

Jau praėjo tie laikai, kai internetas buvo turtingųjų ir biudžetinių įstaigų darbuotojų privilegija. Dabar prie interneto gali prieiti beveik kiekvienas norintis ir netgi jo šuo... Daugybė žmonių internete ieško ne rimtos informacijos, bet bendravimo ir pramogų. Daugeliui atrodo, kad toks bendravimas yra saugus dėl anonimiškumo, sutaupo laiko, kurio studentai ir taip turi ne per daug. O svarbiausia – virtualiame pasaulyje gali būti kuo tik nori. Tačiau pasitaiko ir tokių, kuriems sunku bendrauti nematant žmogaus, tad virtualų bendravimą jie vertina kaip baisią avantiūrą. Du mūsų universiteto studentai sutiko pasidalinti įspūdžiais, patirtais internetinių pažinčių džiunglėse šią vasarą.

Nuo romantikos iki nepadorių pasiūlymų

Šią vasarą Viltė nusprendė nugalėti savo baimę ir pabandė įžengti į internetinių pažinčių pasaulį. Iš pradžių viskas jai atrodė kaip vienoje pasakoje: nuėjo ten, nežinia kur, surasti to, nežinia ko. Arba kaip animaciniame filmuke „Ežiukas rūke“. Nedrąsiai ji stebėjo, kaip kiti bendrauja, užkalbinta brūkšteldavo keletą žodžių. Tačiau jau po keletos dienų Viltė įsidrąsino, net savo nuotrauka įdėjo į vieną pažinčių svetainę. O jau tada pasiūlymė laiškūčiai. Pasitvirtino daugeliui žinomas dalykas, kad vyrams labai svarbus vaizdas ir paslaptis. Nuotraukoje Viltė pavaizduota nusišūkus. Anketoje ji nurodė, kad ieško „bet ko“, tad ir pasiūlymų susilaukė įvairiausių. Kai kurie šiaip norėjo pabendrauti internete ir nieko daugiau, kiti tiesiog ieškojo meilužes, dar kiti buvo labai rimtai nusiteikę draugauti jau po trečiojo laiško. Aišku, pasitaikė ir tokių gudruolių, kurie savo tikslus vynioja į vatą... Rašo, kad ieško draugų, slepia savo šeimyninę padėtį, o iš tiesų ieško neįpareigojančių malonumų.

Viltė papasakojo, kad susitiko su penkiais vaikinais, bet visais nusivylė. Vienas, nuo kurio trenkė išvakarėse vartotu alkoholiu, atrodė visai kitaip nei nuotraukoje, kuri buvo pridėta prie anketos.

Kitas buvo nepatenkintas savo gyvenimu ir tiesiog ieškojo guodėjos. Trečias buvo šaunus, paprastas vaikinys, bet jie beveik nerado pokalbiui bendrų temų. Ketvirtas, susitikus prie puodelio kavos, iš karto pasakė, kad yra vedęs ir ieško merginos „smagiai praleisti laiką – visusiškai“.

„Buvau sužavėta penktuoju pasimatymu. Internetu bendravome savaitę. Jis atvažiavo iš Vilniaus, padovanojo man baltą rožę. Nuostabiai praleidome romantišką ir turiningą vakarą: pasivaikščiojimas Ažuolyne, smagus pasisėdėjimas „Skliautų“ kavinėje, pagarbus atstumas... Buvo įdomu bendrauti, jis atrodė nuoširdus ir atviras, – pasakojo Viltė. – Galvojau, kad bendrausime ir toliau, tačiau jis dingso kaip į vandenį...“

Buvo keletas įsimintinų atvejų, kurie liko virtualiame gyvenime. Vieną kartą ji gavo trumpą laišką: „Labas, reikalinga meilužė, mokėsiu 2000 Lt“, prie kurio buvo pridėtas telefono numeris. Tada Viltė atsakė, kad neparsiduoda, nes yra neįkainuojama. Ji sutriko, kai gavo laišką iš jaunesnio vaikinio, kuris rašė, kad jį traukia vyresnės merginos. Jai buvo baisu įžeisti vaikiną, nes Viltė įpratusi bendrauti su vyresniais už save. Visiškai išmušė iš vėžių laiškas iš buvusio kalinio, kuris ieškojo gyvenamosios vietos. Į pirmą laišką Viltė atsakė nuoširdžiai ir mandagiai, bet kai susilaukė įžūlaus ir reikalaujančio atsakymo, raštiškai dėjo jam gerą antausį... Daugiau jis neberašė.

Smagiausia Viltei buvo netikėtai sutikti internete pažįstamą draugą. O apie šio susitikimo smulkmenas ji paslaptinai šypsodamasi nutyli.

Susipažino internetu, nors skyrė tik pora metrų

Kitas mūsų pašnekovas, pirmo kurso magistrantas Andrius, dvejus metus interneto tyruose nesėkmingai ieškojo merginos rimtai draugystei.

„Buvau naivus ir tikėjau, kad galiu taip susirasti tikrą gyvenimo draugę. Tačiau daugelis panelių, virtualiame pasaulyje buvusios labai linksmos, šmaikščios ir įdomios pašnekovės, susitikus tylėdavo kaip vandens į burną prisisėmusios. Kitos netylėdavo, tačiau... man nepatikdavo jų išvaizda. Ir šiaip, staiga susitikus su iš esmės nepažįstamu žmogumi, būdavo labai sunku bendrauti. Viena yra bendrauti „per atstumą“ internetu, o visai kas kita susitikus akis į akį“, – tikino vaikinys.

Šią vasarą jis turėdamas laisvo laiko nusprendė atlikti vieną eksperimentą. Tokia mintis jam gimė dar tada, kai nusivylė internetinėmis pažintimis.

„Vienoje interneto pažinčių svetainėje užpildžiau anketą, kurioje prisistačiau kaip turtingas verslininkas, išsilavinęs ir „jaunas širdimi“, todėl esą labai norėčiau susipažinti su pirmo – antro kurso studentėmis, kad prisiminčiau studijų laikus ir galėčiau jaunatviškai praleisti laiką.

Tikėjaisi, kad susilauksiu didelio susidomėjimo. Ir iš tiesų gavau žymiai daugiau laiškų, negu parašęs teisybę. Gavau daug gražių nuotraukų...“ – šypsodamasis pasakojo vaikinys.

Kiek netikėta jam pasirodė tai, kad į jo anketą atsiliepė tiek tiek vyresnės merginos negu jis pageidavo.

„Maniau, kad nepatyrusios pirmakursės greičiau užkibs už šio kabliuko, tačiau išėjo priešingai, – stebėjosi Andrius. – Turėčiau pastebėti, kad kai kurios iš rašiusių merginų buvo gana atkaklios ir atviros, tačiau aš nesiruošiau nė su viena iš jų susitikti, man tiesiog buvo įdomu sužinoti, kaip jos reaguos į tokią anketą.“

Jis sakė tikįs, kad galima ir internetu susirasti tinkamą žmogų, tačiau teigė supratęs, kad įprastas būdas yra žymiai geresnis.

„Taip ir turi būti. Turi matyti žmogų, stebėti jį, suprasti“, – teigia Andrius. – Tokiu būdu gali susidaryti daug tikslesnį žmogaus vaizdą. O virtualioje erdvėje kiekvienas gali būti kuo tik nori, todėl susitikus ir pamačius tikrąjį žmogaus veidą, dažnai laukia nusivylimas.“

Andrius dabar turi merginą, su kuria draugauja jau pusę metų. „Vis tik reikia pripažinti, kad susipažinome ne be naujų technologijų pagalbos“, – šypsojosi vaikinys. Užkalbinau ją „FirstClass“ pokalbiuose, tačiau labai greitai išaiškėjo, kad ji sėdi prie kompiuterio, esančio tiesiai prieš mane...“

Vestuvių vasara

Svajūnė Aleksandravičiūtė

Šią vasarą atrodė, kad aplinkui tuokiasi visi draugai ir pažįstami – buvau pakviesta net į šešias vestuvių puotas! Šią vasarą ištekėjo net vienuolika mūsų universitete besimokančių man pažįstamų merginų, o kur dar tos, apie kurias nieko nežinau?... Kas tai, mada ar kokių nors planetų astrologinio išsidėstymo įtaka? „Ši vasara kažkokia ypatinga: nuo birželio pradžios iki pat spalio pabaigos užsakyti visi savaitgaliai“, – apgailestaudami sakė ne tik sodybų savininkai, bet ir vestuvių muzikantai. Taigi, remdamasi savo įspūdziais, patirtais linksminantis vestuvėse, pamėginau apibendrinti juos.

Daugelis porų dabar tuokiasi tik bažnyčioje

Ar reikia vestuvių planuotojo?

Jei vestuves planuosite patys, neišvengiamai patirsite daug streso, ne retai teks ir su savo būsimąja antrąja puse pasiginčyti. Nesutarimų kyla ne tik sudarinėjant svečių sąrašą, bet ir renkantis šventės vietą, automobilius ar kitus šventei reikalingus atributus. Būtent tada pasireiškia skirtingi vyrų ir moterų poreikiai – vaikinams paprastai norisi visko kuo paprasčiau ir pigiau, o merginoms priešingai – kad tik viskas būtų gražu. „Mano draugui buvo nesuvokiama, kam reikia kelis tūkstančius litų išmesti mašinoms, kai šias galima pasiskolinti iš draugų ar giminaičių arba kam reikia kelis šimtus litų išleisti stalo gėlių puokštėms: „Juk tą dieną gausime kalnus gėlių“, – tikino jis mane“, – pasakojo šią vasarą ištekėjusi Indrė.

Dabar tapo madinga pasitelkti vestuvių planuotojų pagalbą. Jie už tam tikrą atlygį suorganizuoja viską nuo A iki Z. Jums reikia tik išsakyti savo norus. Patikėję savo šventę profesionalams atsikra-

tysite organizacinių rūpesčių, tačiau prarasite galimybę patys kurti savo šventę.

Be to, reikia nepamiršti, kad vestuvių planuotojai ne visada savo darbą atlieka tobulai. Rugsėji giminaičių vestuvėse piršlio vaidmenį atlikęs Vilius skundėsi, jog šventę organizavusio vestuvių planuotojo idėja – po jungtinių ceremonijų Kauno miesto Rotušėje limuzinu vykti į pajūrį fotografuotis – buvo šauni. Bet... nepatyręs vaikinukas netinkamai suplanavo laiką ir kone sugadino šventę.

„Iš Palangos į pobūvio vietą grįžome 23 valandą, nors, anot vestuvių planuotojo, turėjome grįžti 20 val. (Mat šis išivaizdavo, kad limuzinas gali važiuoti 160 km per valandą greičiu!) Jaunųjų tėvams ir svečiams gerokai įkyrėjo laukti grįžtančių jaunųjų ir jų palydos. 18 valandą susirinkę žmonės pavargo ir išalko – juk be jaunųjų prie stalo sėsti nevalia. Keletas svečių net išvažiavo namo, o ir pačiai šventei liko labai mažai laiko, be to, po tokios kelionės visi buvome tokie pavargę...“ – su šypsena vestuves prisimena piršlys.

Daugelis jaunavedžių savo šventei dabar renkasi kaimo turizmo sodybas. „Norėjosi, kad svečiams ir mums patiems būtų kur išeiti pakvėpuoti grynu oru, pasigėrėti gamta“, – sakė birželio mėnesį ištekėjusi Jurgita. Kaimo turizmo sodyboje svečiams yra kur pernaktuoti, jie gali pasiristyti valtele, pažaisti tenisą ar krepšinį, nueiti į pirtį ir išsimaudyti ežere.

Lietuviškų vestuvių tradicijų beveik nesilaikoma

Lietuviškus vestuvių papročius vis dažniau išstumia mados, plūstančios iš Vakarų. Viena gražiausių tradicijų, kurios daugelis porų atsisako, – jaunosios išlydėjimas iš namų. Atvykus jaunikiui su piršliu ir būriu pabrolių pasiimti nuotakos, svočia jaunosios paprastai neatiduoda – liepia ją išsipirkti, įveikti kokias nors užduotis ar pačiam susirasti. Pavyzdžiui, pamergės ir nuotaka pasisplepia už uolaidos ir jaunikiui merginos rodo tik rankas arba kojas, o šis iš jų turi atpažinti savo būsimą žmoną...

Išlydint jaunąją vienas iškilmingiausių momentų yra tėvelių bei senelių palaiminimas. Piršliams tarus žodžius, po kurių paprastai susigraudina visi susirinkusieji, tėveliai palaimina prieš juos klūpinčius vaikus, duoda jiems pabučiuoti kryželį ir linkėdami laimės bei santarvės sunkiame vedybinio gyvenimo kelyje išlydi juos į bažnyčią ir santuokų rūmus. Tiesa, svarbu paminėti, kad dabar vis daugiau porų renkasi tik santuoką bažnyčioje, o formaliai santuoką įregistruoja po vestuvių per 14 dienų. „Kam reikia gaišti laiką – pakanka gražios šventės bažnyčioje, juk Rotušėje net nespėji susivokti: ten

visi konvejeriu tuokiami – išskilmėms ten niekas neturi laiko“;– savo pasirinkimą tuoktis tik bažnyčioje aiškino Ramunė. Šią vasarą ištekėjusi Indrė taip pat atsisakė Rotušės. „Kam reikia tuoktis pastoliais apstajame ir remontuojamame pastate?“, – savo pasirinkimą argumentavo studentė.

Labai gražu, kai bažnyčioje vykstančioje jungtvių ceremonijoje dalyvauja ne tik jaunuosius lydintis pulkas, bet visi svečiai ir tėveliai. Tik dabar Lietuvoje tapo madinga, kad jaunąją prie altoriaus atvestų tėvelis. Kiek teko matyti tik Kauno Paminklinėje Prisikėlimo bažnyčioje, jauniems tariant santuokos įžadus, šalia jų stovi tėveliai. Labai madinga tapo ant jaunųjų, išeinančių po jungtvių ceremonijos iš bažnyčios berti rožių žiedlapius. Tai iš tiesų išpūdingas reginys. Nors man tai teko matyti tik vienoje vestuvėse.

Po jungtvių ceremonijos bažnyčioje ir artimųjų sveikinimų paprastai jaunieji su savo palyda, piršliais ir poromis važiuoja fotografuotis. Jaunavedžių pamėgtos vietos yra Kauno Botanikos sodas, Rumšiškių buties muziejus, Trakų pilis ir kitos. Jauniems, svarbiausia, kad ten būtų tiltas, per kurį jaunikis galėtų pernešti nuotaką. Šios tradicijos iki šiol laikosi visos poros. O kad gamtoje laikas neprailgtų, piršliai pasirūpina įvairiais žaidimais, sumuštiniais ir, žinoma, šampanu. Grįžusius jaunuosius pasitinka muzikantai su įvairiomis užduotimis – jaunikis turi parodyti, kad moka kapoti malkas, o jaunoji – vystyti kūdikį ar užrišti kaklaraištį. Prie slenksčio jaunuosius su druska ir duona sutinka tėveliai. Šio papročio buvo laikomasi visose matytose vestuvėse.

Vestuvių vakaras, jei nėra užsakytų vakaro vedėjų, paprastai priklauso nuo piršlių kūrybingumo ir išmonės.

Dažnai prieš sėdant prie stalo jauniems, tenka jį išsipirkti: svečiai persirenigia jaunaisiais – paprastai moteris jaunuoji, o vyras jaunąją ir imituoja, kad jie švenčia vestuves. Su šiais apsišaukėliais derėtis yra piršlio ir pamergių bei pabrolių pareiga. Jie savo išmone, saldainiais bei šampanu turi išpirkti stalą.

Labai svarbu, kad jaunieji savo šventės metu neužmirštų padėkoti tėveliams ir įteiktų jiems mažas dovanėles. Tėveliai savo ruožtu jauniems perduoda simbolinį šeimos židinį. Vidurnaktį tradiciškai visi kelia šampano taures ir, žinoma, šventę vainikuoja jau įpročiu tapusiais fejerverkais. Vestuvių puotos metu piršliai gali pasiūlyti įvairiausių žaidimų, pavyzdžiui, kad jauniems vėliau būtų lengviau vaikučiams vardus sugalvoti, svečiai ant vaikiškų marškinėlių turi surašyti siūlomus vardus, burtų keliu gali būti

Jaunikis turi pernešti nuotaką per tiltą

sprendžiama ir kas taps krikštatėviais: svečiams pasiunčiamas siūlų kamuolys – tas, kurio rankoje jis baigia išsivynioti ir turės būti krikštatėviu.

Lietuviškose vestuvėse stipriai išsiskiria vkarietiški papročiai – jaunoji meta vestuvių puokštę pamergėms, o jaunikis pabroliams – nuo nuotakos kojos numautą puošnų kojaraišti.

Ką daryti, kad šventė būtų ypatinga

Visiems jaunavedžiams kyla klausimas: kaip padaryti, kad vestuvės netaptų eiliniu pobūviu – vien pasisėdėjimu prie valgių ir gėrimais nukrauto stalo? Dauguma nori, kad ši diena taptų įsimintina švente, kuri teiktų džiaugsmą ne tik patiems jauniems, bet visiems svečiams.

Kiekvienas savo šventę įsivaizduoja ir gali kurti savaip, nesilaikydamas jokių tradicijų ar papročių. Ekstremalius pojūčius ir netradicinį gyvenimo būdą mėgstančios poros gali tuoktis malūnparnyje, oro balione, delfinariume, ežero gelmėse... Fantazijai erdvės beribės, svarbiausia, kad tik abu būtų laimingi.

Dabar jau nieko nestebina limuzinai ar retro stiliaus automobiliai, padangėje žaižaruojantys fejerverkai, balionai, kylantys į dangų su degančiomis šaltomis ugnelėmis, žvakėmis ar fakelais nušviestas jaunavedžių kelias, į dangų tam tikru metu kylantys balandžiai, byrantys rožių žiedlapiai, virš ežero kranto plaukiantys įvairiaspalviai balionai, po kojomis šiuždančios blizgančios kaspinų garbanos.

Tai tik maži akcentai, galintys jūsų šventei suteikti išskirtinumo ir iškilmingumo. Bet įdomiausia, kad tik po to suvoksime, jog ne čia vestuvių šventės

prasmė. Svarbiausia – tikri jausmai ir gera nuotaika. Tikrai neverta nusiminti tiems studentams, kurių biudžetas neleidžia kelti prabangios vestuvių puotos. Tuomet geriausia susituokti bažnyčioje ir susikurti tokią šventę, kad būtumėte laimingi: jei norite triukšmingų vestuvių – galite su draugais pašėlti jūsų pamėgtame naktiniame klube, nuvykti į sodybą ant ežero kranto ar pajūrį; jei norite romantiškų – galite švęsti jaukioje kavinėje žvakių šviesoje ar ant ežero kranto prie laužo; jei norite ramių – rinkitės jaukų restoranėlį ir ten praleiskite vakarą su tėvais.

Atminkite, tai jūsų šventė, todėl niekas negali patarti, kokia ji turi būti.

Įmantrus tortas – būtinas vestuvių atributas

„Pauliaus kursas“ – kūrybingai ir evangelizuoja-

Svetlana Adler

Iš visos Lietuvos susirinkęs jaunimas: pasauliečiai (tarp jų – 7 VDU studentai), vienuolės, seminaristai, net neįsivaizdavo kas jų laukia... Prieš išvažiuojant vienas dėstytojas man pasakė, kad norėdama išmokti evangelizuoti kaip Paulius, pirmiausia turėčiau nuo arklio nukristi...

Kaip žinia, taip atsitiko Pauliui, kuris iki šio atsitikimo vadinosi Sauliumi ir apie evangelizaciją net negalvojo. Birželio 18–30 dienomis Vilniuje, Trinapolio Kristaus Karaliaus seserų vienuolyno rekolekcijų namuose vyko Katalikų evangelizacijos centro parengtas „Pauliaus kursas“, skirtas Gerosios Naujienos – Evangelijos skelbėjui ruošimui. Po šio kurso, manau, visi dalyviai jautėsi panašiai kaip Paulius. Beveik kasdien vyko praktiniai-kūrybiniai darbai grupėse. Naudodamiesi XXI amžiaus pasiekimais ieškojome būdų kaip kalbėti apie tikėjimą šiuolaikiniam skubančiam žmogui. Pasirodo tai galima daryti paplūdimyje, muzikos mokykloje, vaikų darželyje, Joninių šventės metu ir net Seime... Sužinojome 12 skirtingų žadinimo būdų ir gimė idėja surengti konferenciją vyrams „Jėzus tau ne konkurentas“.

„Pauliaus kurso“ dalyviai nestokojo geros nuotaikos

„Pauliaus kurso“ kulminacija buvo – birželio 29 dienos evangelizacija Vilniaus miesto gatvėse ir vakaro renginys „Jėzus

Gyvas! Gyvenam?!“, kurį paruošė kurso dalyviai. Į miestą mes buvome išsiusti tik su šv. Raštu – nei pinigų, nei banko kortelių, nei mobiliųjų telefonų, bet su kunigo palaiminimu...

Dažniausiai užkalbinti žmonės galvodavo, kad esame kokio nors naujojo judėjimo nariai nuo kurių mūsų piliečiai šalinasi. Bet kai išgirdavo, kad esame katalikai – nustebdavo ir sutikdavo pakalbėti. Kai kurie netgi pakviesdavo pietų ar arbatos. Vienas gan solidžiai atrodantis vyrukas uždavė nemažai provokuojančių klausimų, o vėliau prisipažino, kad pats kažkada keletą metų mokėsi seminarijoje... Buvo tokių, kurie užėjo į statybos objektą ir apie tikėjimą kalbėjo su statybininkais. Katedros aikštėje pabendravome su pankais, o parkuose ir su nevisai blaiviais, bet nuoširdžiais piliečiais.

Vakaro renginyje, Alumnato kiemyje, kuriame skambėjo muzika, buvo parodyti vaidinimai, pasidalinta gyvenimo patirtimi. Visus sužavėjo neįprasti vakaro vedėjai – vienuolė sesuo Dominika ir seminaristas Algis.

Tad jei jus gatvėje paklaustų apie tikėjimą ir ar einate į bažnyčią nebūkite priešiški juk tai gali būti broliai ar seserys katalikai...

Laiškai iš Londono

Tikriausiai nėra nė vieno lietuvių, kuris neturėtų giminių, draugų ar pažįstamų, gyvenančių Didžiosios Britanijos sostinėje Londone. Nepaisant to, mums visada įdomu žinoti kaipgi mūsų tautiečiams ten sekasi.

Pasmalsavome ir mes, tad, gavę su tikimą, pateikiame Jums vienos mūsų universiteto Menų instituto studentės, išvykusios studijuoti į Londoną, laiškus savo buvusiam dėstytojui. Juose meniškos sielos mergina dalinasi savo patirtimi, siekiant pritaipyti viename didžiausių pasaulio miestų.

Mielas Dėstytojau,

Tikrai malonu jums rašyti, nors ir ilgai nerašiau. Tad pirma, didelis atsiprašymas dėl ilgo delsimo. Gyvenimas čia, Londone tikrai labai nelengvas, bet vis dar verčiuosi. Laimėjau stipendiją į bakalauro studijas Vestminsterio universitete, mitybos ir pratimų mokslų kursui. Tad keturis metus vėl studijuoti tikrai reikia daug pastangų. Galvoju apie akademines atostogas metams, kad galėčiau padirbėti.

Londono meninis gyvenimas tikrai labai spalvingas ir judrus. Čia tiek visokių galerijų ir muziejų, kad negaliu visur suspėti. Turiu daug išpūdžių, bet deja, straipsnio parašyti laiko neužtenka. Tikiosi, jei ateityje būsiu kada laisvesnė, gal but ir brūkštelsiu vieną ar kitą straipsnelį.

Tai tiek, šį kartą trumpai. Įdomu būtų sužinoti kaip jums sekasi Lietuvoje? Kaip fotografinis Lietuvos gyvenimas, ar pagerėjo po įstojimo į Europos Sąjungą? Manau tikrai atsirado daugiau galimybių. Lauksiu naujienų. Be to, jei tik atvažiuosiu į Lietuvą atostogų, būtinai pasistengsiu susitikti su jumis, pasidalinti naujienoms ir išpūdžiais.

Su geriausiais linkėjimais, Dovilė

Ačiū, Dėstytojau, už mielą laiškėlį ir nuoširdžius sveikinimus. Tikrai smagu

iš jūsų vėl išgirsti naujienas, kad ir kokios jos bebūtų. Smagu, kad stengiatės atsipalaiduoti po visų darbų. Iš savo patirties žinau, kad trumpas patinginavimas šen ar ten, ar tiesiog atostogos visada ikvepia daugiau energijos ateinantiems ir naujiems darbams bei idėjoms.

Čia Londone jau rudenėja. Lauksiu pavasario tiek Lietuvoje, tiek čia, nes turiu planą balandžio mėnesį atvažiuoti trumpam į Lietuvą.

Po pusmečio studijų pasiėmiau akademines atostogas, nes mokslai pasirodė nelabai įdomūs ir nelabai lengvi. Fizika, chemija, biologija, matematika man, menininkei, ir dar anglų kalba, buvo kietas riešutėlis. Tad turiu planų keisti studijas į paprastesnius kompiuterių kursus, trunkančius vienerius metus. Manau taip bus greičiau ir paprasčiau gauti kažkokį išsilavinimą čia, Anglijoje. Žodžiu, kaip seksis, nežinau. Parašysiu, kai tik žinosiu ką nors daugiau. Kol kas tai telieka tik planai.

Jums linkiu daug gerų išpūdžių derinant fotografiją su darbu. Ir, žinoma, daug kūrybingo ikvėpimo...

Iki susirašymo, Dovilė

Iš gilios futbolo provincijos – į pačią sporto karaliaus širdį

► Atkelta iš 7 psl.

(Djibril Cisse), išlipę iš lėktuvo, išeidami iš viešbučio ar lipdami į autobusą, visada pasakydavo „Hi“ („labas“) ir nepagailėdavo vaikams autografų. O ką jau kalbėti apie jų mielą elegantišką trenerį ispaną Rafaelį Benitezą. Net ir nebūdamas jų fanu, per tas kelias dienas galėjai būti lengvai įtrauktas į milijoninę jų sirgalių visame pasaulyje būrį.

Jei buvote stadione, turbūt ilgai prisiminsite, kas jame dėjosi po to, kai kauniečiai pirmieji įmušė įvartį. Lengvai išsigando ir anglai. Jie tą pripažino. Bet vėliau ramiai pasiėmė tai, ko čia atvažiavo jie ir maždaug trys šimtai anglų sirgalių – pergale (3:1).

„The Beatles“ mieste – niekada nebūsi vienišas

Rugpjūčio 1-ąją dieną charteriniu reišu iš Kauno, šį kartą be jokių gamtos išdaigų, nutūpėme Liverpulio oro uoste. Į

FBK „Kauno“ futbolininkų autobusą Liverpulio gatvėmis lydėjo raitoji policija

čempionų miestą vyko ir būrelis futbolo gerbėjų iš Lietuvos. Juos apgyvendinome viešbutyje, pro kurio langus jie iki valios prisiklausė už širdies griebiančių grupės „The Beatles“ dainų. Ne paslaptis, kad garsioji grupė pradėjo savo veiklą šiame mieste ir vėliau jį išgarsino. Tačiau dabar Liverpulius – ne tik „The Beatles“ miestas. Dabar vis gražėjantis ir 2008-ųjų metų Europos kultūros sostine paskelbtas uostas, gyvai šurmuliuojantis visą parą, garsus ir savo „raudonąja armija“, dėl kurios po praėjusio sezono pamišusių dėl futbolo tame mieste ir visame pasaulyje ir toliau vis daugėja.

Anglų klubo atstovai tomis dienomis pasistengė mums padaryti šventę. Jie mielai pasakojo apie galias tradicijas turinčio „Anfield“ stadiono istoriją, nuvedė mūsų klubo atstovus į stadione įsikūrusį „Liverpool FC“

muziejų, kur galėjome pasigrožėti jų iškovotais trofėjais. Iškilmingą vakarienę prieš rungtynes anglai surengė pačiame „Anfield“ stadione. Kas kelias valandas jie vis skambino ir klausė, ar viskas gerai, ar nėra problemų viešbutyje su maistu, ar tikrai esame viskuo patenkinti.

Per kelias savaites iš pačios provincijos atsidūrėme futbolo širdyje arba iš futbolo akmens amžiaus patekome į Raudonieji Liverpoolio fanai apgulę savo klubo suvenyrų parduotuvę

Raudonieji Liverpoolio fanai apgulę savo klubo suvenyrų parduotuvę

Sunku nupiešti tą vaizdą, kuris buvo prie stadiono prieš rungtynes ir stadione jų metu. Anglai tiesiog nuo gimimo myli šį žaidimą ir savo komandą. Kada likus pusantros valandos iki rungtynių į stadioną atvykome lydimi raitosios policijos, stadioną apspitę jau laukė raudonieji „Liverpool“ sirgaliai. Nuo visai neseniai vaikščioti išmokusio berniuko iki jį už rankos laikančios ir taip pat raudonai pasidabinusios močiutės. Jie, nors ir vilkėdami komandos marškinėliais ar apsikarstę keliais šalikais, kantriai stovėjo policijos reguliuojamoje eilėje į... klubo suve-

nyrų parduotuvę stadione. Jie suvokia, kad pirkdami suvenyrą, remia klubą, kurį myli gal net labiau už savo tėvą ar motiną. „Liverpool“ klubo atstovai minėjo, kad eilėje išgyti komandos firminius marškinėlius buvo užsirašę 27000 sirgalių... Jie šturmavo tą parduotuvę, zujo aplink stadioną ir aš tikrai buvau kiek sutrikęs, kai kelis Lietuvos sirgalius į jiems skirtą tribūną reikėjo palydėti aplink stadioną per tą raudoną jūrą.

Bet neužmirškime – jų masteliais vertinant, jie rungtyniavo prieš eilinę „kaimo“ komandą. O bilietus į rungtynes išpirkto dar prieš pusantros savaitės... Ar kas nors panašaus vyksta pas mus, tarkim, prieš Kauno „Žalgirio“ ir Kėdainių „Nevėžio“ rungtynes? Bet mes garsiai rėkiame apie savo „antrąją religiją“...

Visgi kas juos taip beprotiškai vienija? Tai tapo aišku, kai kelios minutės prieš rungtynes visi 45000 sirgalių atsisotė, iškėlė komandos šalikus ir visa kita, ką turėjo rankose raudono, vieningai balsu traukė klubo himną „You'll never walk alone“ (Tu niekada nebūsi, nevaikščiosi vienas)... Traukė taip garsiai ir nuoširdžiai, kad prisipažinsiu – malonus neapibūdinamas šiurpulis pervėrė taip pat, kaip girdint Lietuvos himną po laimėto Europos krepšinio čempionato. Iš tikrųjų po tokių akimirkų – tame mieste vienišas tikrai nepasijausi.

Anglai laimėjo 2:0 ir toliau gina savo titulą. Žaidėjai, aptarnaujantis personalas, ir svarbiausia – sirgaliai, visi jie – profesionalai. Nuoširdūs ir pamišę. Ir kitokie netaps, kol stadione susikabinę rankomis trauks „You'll never walk alone“.

Liverpulius – legendinių „Bitlų“ miestas

Pilgriminė kelionė į Italiją

► Atkelta iš 6 psl.

Didelį išpūdį mums padarė šalia Romos forumo esantis specialus monumentas – Tėvynės altorius, pastatytas XIX a. ir skirtas Italijos suvienijimui atminti

Palikę „Amžinąjį miestą“, dar apsilankėme Italijos šiaurėje, netoli Venecijos esančiame Paduvos mieste, kuriame XIV a. gyveno Šv. Antanas. Kirtę Alpių kalnus pabuvojome ir daugybės puošnių rūmų mieste Austrijos sostinėje Vienoje.

Bažnyčiose dirba tildytojai

Viešint Italijoje teko savo akimis įsitikinti, kad daugelis italų yra įsisukę į turizmo verslą. Labai nustebino, vadina mojo religinio turizmo mastai. Į labiausiai lankomas Italijos bažnyčias galima įeiti laisvai, nes tai Dievo namai, išskyrus muziejumi paverstą Venecijos Šv. Morkaus katedrą, už įėjimą į kurią reikia mokėti keturis eurus.

Nepaisant to, lauke nuolat driekiasi ilgiausios eilės norinčiųjų patekti vidun.

Daugelyje gausiai turistų lankomų bažnyčių yra specialūs tildytojai, nuolat raminantys į vidų plūstančius turistus, kad šie netrikdytų Dievo namų rimties. Pernelyg atvirais drabužiais vilkintys žmonės tiesiog neįleidžiami arba jiems pasiūloma apsigauti specialiomis medžiagos skiautėmis.

Bažnyčiose įrengti specialūs, takso-

fonus primenantys aparatai. Įmetus į juos 1 euro monetą ir pasirinkus norimą kalbą, galima išgirsti pasakojimą apie tos bažnyčios ar ten palaidoto šventojo istoriją.

Paaukojus 50 eurocentų, ant specialaus stovelio galima uždegti žvakutes, o kai kur jos jau pakeistos elektroninėmis – įmetei monetą ir užsižiebė elektrinė žvakutė...

Pompėjoje, turistai gali išsinuomoti į mobilius telefonus panašius

aparatus, kuriuos nešiotis galima visoje muziejaus teritorijoje, o surinkus kiekvieno objekto numerį, pasigirsta pasakojimas apie jį.

Keista, kad esant tokiems turistų srautams italai beveik nemoka užsienio kalbų, netgi angliškai Italijoje susišnekėti labai sunku.

Tačiau bene labiausiai mus nustebino Italijos orai. Prieš vykdami čia, buvome pasirengę atlaikyti alinančius

itališkos vasaros karščius, tačiau jau Asyžiuje mus nuolat merkė smarkūs lietūs, o skėčius laužė žvabūs vėjai.

Pompėjoje nuolat lijo, o tempera-

Piligrimus sužavėjo Austrijos kalnai

tūra vos perkopė per 20 laipsnių šilumos. Tik Romoje porą dienų teko pakentėti apie 30 laipsnių karštį.

Iš tiesų šioje kelionėje pamatėme, sužinojome ir išmokome labai daug. Italijoje ir Austrijoje patirtus išpūdžius vainikavo kartu keliavusių žmonių nuoširdumo ir aplankytose vietose plevenusios ypatingos auros sukurta išskirtinė atmosfera, lydėjusi mus visos kelionės metu.

Bundanti rytinė Venecija

Šv. Morkaus aikštė išsiskiria puošniais pastatais

Redaktorius Nerijus Budrys

Priedą padėjo parengti: „UVM“ redaktorė Nijolė Kreimerienė, Svetlana Adler, Svajūnė Aleksandravičiūtė, Eglė Naprytė, Jūratė Višinskaitė, Eimantas Pūras
Maketavo Inga Grigaliuvienė

Spaustuvė „Morkūnas ir Ko.“ Tiražas 1000 egz.